

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 9^{ον}

Αρ. 453

Σ. 1489
1490

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45

ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ ΕΠΙ
ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ

Γενική Ἀντιπροσωπεία διὰ τὴν Ἑλλάδα :
 ΝΕΟΛΑΚ. Α. Ε. Στοὰ Μετοχικοῦ Ταμείου 17.

A detailed black and white illustration of a cow and its calf. The cow is shown in profile, facing left, with its head slightly lowered. It has a white face and neck, with dark patches on its body. The calf is positioned in front of the cow, also facing left, with its head tilted upwards. The calf has a white face and neck, with dark patches on its body. The background is a light, textured surface.

καὶ θὰ πάω. Ξεδίπλωσε τὰ χέρια σου ἀπὸ τὸν ὄμο
 μου, καὶ φέρε ν' ἀλλάξω τὰ λερά μου. Ὁ σβέροχος

μου ξεβγλες δεν κρατεί! μάθετο!...

"Ετσι ο Γιώτης, αγόριος στα παρακάλατα και στές δριμήνες της Χρυσόβρας, ξεκίνησε με τα σκοτεινάματα για τα πρόβατά του. Κατά πόδι τον πήρε ο Καπλάνης, ένα τεσσερομάτιο παραδολό σκυλί, που κατέβαζε τον καβέλλο της, που μάλλον με το Θεό και πάλεβε με τα σύννεφα. 'Η Χρυσόβρα τον ξεβγαλε ως το μύτικα, άλλαξε μαζί του ένα φίλημα αγκαλιάστού, τον συντρόφεινε για λίγο με το δακρυμένο μάτι της, ως που σκαπτήκε πέρα κει στους άργαλειούς, κι' ύστερα γύρισε στ' άρχοντίο της, άριά-άριά περπατώντας, με τες παλάμες σπρηγμένες στους γκρούς της, τα μάτια της κυτάνοντας, χαλά, κατά γής, και το νού της βλέποντας και νοιάζοντας τον καλό της.

Στο κεφάλι της δέγονταν χίλιες συλλογές και στα σωτικά την τρώγαν μαύρα φειδιά! 'Ο 'δηγός της, της μίλαγε πώς κάτι μεγάλο κακό θα πάθη. Και της φαινονταν πως τ'έβλεπε' δλοφάνερο μπροστά της. Για δαυτό, γονατιστή στο κονοστάσι, παρακαλούσε τον 'Αγιώρη να νοιάζεται τον καλό της στη στράτα του...

'Ο Γιώτης, από μονοπάτι σε μονοπάτι, έφτασε στην κορακοφωλιά. Είχε ένα καταράχι στα μέσα ένιου ξερόβουνου. Στη ρίζα του διαβαίνει μια γιδόστρατα. 'Από κει μεριά και καταντικρύ του, ορθώνεται, του ίδιου ηΐλου, άλλο ξερόβουνου. Τα δυο άδελφοποιτά ξερόβουνα, διαχωρίζει ένα άχαρο και βαθύστενο ξερόβουνο.

'Ο μαύρος γασός, που άνεβαίνει τυλιχτά τυλιχτά, από τη ρίζα του καταραχίου ως την κορφή, ή βαρείες κι' άγριες φωνές που ακούζονται οι κόρακι μέσα στη φωλιά τους, μαλώνοντας ή παίζοντας συναισθηματικά, και τα ξεφλετουρήματα που κάνουν όταν άκουουν περπατήματα νυχτερινού διαβάτη, κάνουν το καταράχι πιά άγριο και σκαχητό και οι διαβάτες του θροϊζονται μέσα τους περισσότερο. Μάτι δε σπρνώνουν να το ίδουν, Διαβαίνουν περπατώντας στα νύχια, άνασι και βιαστικοί.

'Ο Γιώτης, φτάνοντας κει, λαχανιαστιά από τον κάματο και τη γονιγοράδα, κάθισε άποστρατα νύ ξανασάνη. Σήκωσε τη δίπλα της φουστάνέλλας του και σφυγγησε τον ιδρωτά του. 'Η γλώσσα του ήταν στεγνή. Το σκυλιά του φλογίζονταν από τη δίψα. Το βόλιμ που δάγκωνε, δεν τον δρόσιζε. Νερό κει κοντά δεν ήταν να δροσίση. Μονάχα στα μέσα του καταραχίου, ήταν ένα σπληθάρη που μαζώνονταν απ' την καρδιά του βουνού, στάλα-στάλα, ένα νερό κρύο σαν το κροστόλλο και ξάστερο σαν το κοριτσιού το δάκρυ. 'Ο τόπος μίλαγε πολλά για δαυτό. 'Ελεγε πώς ήταν στοιχειωμένο!...

'Ο Γιώτης τώερε και πήρε ν' άνεβη. Μά κοντοστάθη, γιατί θυμήθη τα λόγια του χωριού και τες δριμήνες της Χρυσόβρας. Μά ή δίψα που κούληζε μέσα του, δεν τον καρτέρανε. Του γύρευε δροσιστά να σγαλιάση. 'Ετσι, ο φρόδος κατακάτρε μέσα του από τής δίψας τες λαμιάδες και το ανθρώπινο θεαυό, έφτυψε μέσα του άγριο και λυσσασμένο.

— Λένε πως βγαίνει στοιχειό και γυρίζει το χωριό σκούζοντας! Κι' άμα περάσει και κοντοσταθεί κανείς στην άρχη των πετροβολάει, ύστερα με τη φωνή του και το μούγκρισμά του τον παγώνει! Μένα, δε θα με δοξήθη άάμα, για δαυτό δεν 'κούστη. Μά 'χω και βαρό ίσαο και μπορεί να μην ξεβγή δόλτελα. 'Αμ και το τίμο ξύλο που διώχνει και το βόλι άάμα; τί σου λέει; ... Μ' άν βγή; ... 'Ε! τ'ένεες θα παλαίψουμε άνάστημα κι' άνάστημα, κι' όποιος πάει τον άλλον κάτω! Στοιχειό σου λέει ό άλλος και τέτοια! Στοιχειό!... τί θα πη στοιχειό!... Στοιχειό είμ' απός μου! 'Θ' άνέβω, θα πω νερό κι' άς βγή να μετρηθούμε!... Μονάχα να μην παρασυρθώ και του μιλώ και μου πάρει τη μιλά, μου κόψει το άμα! Πάνου λοιπόν κι' ότι βγει...

Είπε κι' έκαμε. Λαχανιάζοντας και βουτηγμένος στον ιδρωτά του, άνεβη στο σπληθάρη. 'Ερριξε γύρω τριγύρω μια ματιά, δεν είδε τίποτα. Κάρφωσε κατάχαμα τ' αυτί του, βουτή και περπάτημα δε γρούθησε.

— Ούτε φωνή, ούτε βοή, ούτε τρανταχτό γροικίεται! Θα πλαγιάζω, φαίνεται, και δε με δοξήθη.

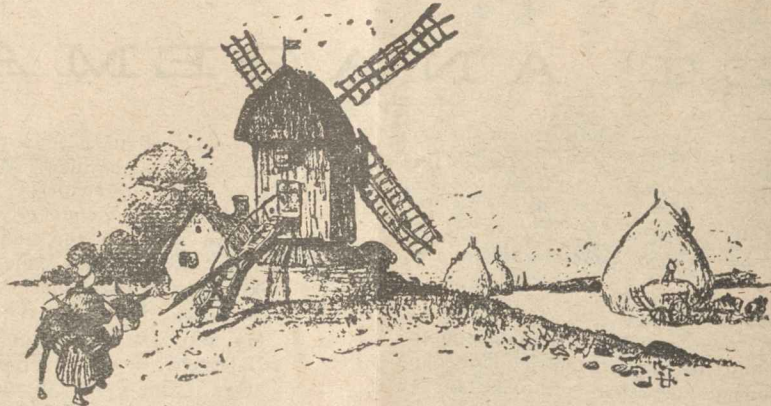
'Ετσι μιλησε μέσα του, και γονάτισε στα χείλια του σπληθαριού. Τό φεγγάρι από τα μεσούρινα, φαινόταν δλίκαιο μέσα στο νερό.

— Βρε το έξιμο, νάτο!... είνε και μονόματο! καλά γε λένε!

Βιαστικά-βιαστικά κάνει το σταυρό του τρεις φορές, διαβάει λαχανιαστιά και κομπαστιά μέσα του το «Πάτερ ήμιν» και σκίβει να παή. Πριν άκουμητσει τα χείλια του στο νερό, αντισημαίνεται.

— Για τίρα τ' άφύσικο πράμμα! Έκλεισε το μάτι για να μ' απαλάξη στο σκοτεινά!

Ξανά σκίβει. Μιά βουή σαν κίνηη που φέρνει από μακριά βαρό χαλάζι, βούτζε στ' αυτιά του.

— Θάρεται, φαίνεται, με κοπάδι! άς πω γρήγορα, πριν με προκάνει.

Κι' έσκυψε με λαχάρα να δροσίση. Τό σκυλί του με τα νύχια και τα πόδια δεν τον άβινε να σκαπή στο νερό. Κείνος τ' άγριωσε και το ράβδιζε χοιραστά. Τό σκυλί, σπρησμού του κύρη του, μερίασε και τον κύτταζε, μουγκρίζοντας με μάτι λυτερό.

'Αμυδίστος τότε ο Γιώτης, ξανάσκυψε στο σπληθάρη κι' έπαι λαίμαργα νερό. Δεν είχε πει δέκα γουλιές, κι' ένοιωσε να σπάη στα φυλλοκάδια του ένας κόμπος σαν βόλιμ. Στο κορμί του άκούθη μια θρούλα ή κλειδισές του λυθκαν, στην καρδιά του έπεσε μια ψυχάλα και του φάνηκε να βγήκαν από το κορμί του ούλες ή δριμήνες του.

— "Αχ, ο έξιμος!... χάθηκα! πρόφτασε και με είδε πρώτο! Χρυσόβρα! Χρυσόβρα! γιατί να μη σ' άκούσω;... Ξερό κι' άγριος κεφάλι!...

'Ετσι μιλησε μέσα του κλεφτά, κι' έγειρε, πλαγιαστιά, το κορμί του στο ξερόδι του χέρι, κρατώντας με τη δεξή του παλάμη την καρδιά του, σά νάταν λαβωμένος.

Τό σκυλί του άγρίωσε: και σαν κάτι νάβλεπε ή να δομίζονταν ή χόμιο κατά κει, πηγαινόρχονταν από τον κύρη του ως παραρτα, άλυσώντας σά λυσσασμένο.

— Νάτο, νάτο! έγινε παραδολό δαμάλα και ξεφάνη!...

Πάρα κει, μια σπαριά τόπο, σά να βγήκε από μέσα από τη γή, σά να τώστηρε κάποιο άρατο χέρι, φάνηκε, στητό, ένα μουσάρι με άσπρα και μαύρα χρώματα στο κορμί του. Σφρηγούτζε και χυπώσε τριχτά την ούρά του στές πλευρές του, έσκυψε με τα μπροστά του πόδια το χόμα, κι' έβγαυε από τα κάμφορά του άρα πηχτή, πηχτό, κι' από το στόμα του λαμιάδες σά φρούρος άναμμένος! 'Ηταν, παραμορφωμένο, το σού το στοιχειό, κι' έκαζε σά παλάμα τον πατητή του πόπου του, του νερού του.

Τό σκυλί, σπρηγμένο στο κύρη του τα πόδια, ούμωζε κι' έσκυψε με τα γύρα του το χόμα, βλέποντας με φρόδα κατάματα το στοιχειό. 'Ο Γιώτης άνεψε μέσα του! Το άμα του άνεβη στο κεφάλι! Δεν κρατήθη! 'Από τον πείσμο του, βραχίονα τα μάτια του κι' έτσι, τρώζοντας τα δόντια με λύσσα, ξεσπίλανε, άνωστά με βαρεία βλαστήματα μ' άδασα το καρποφύλλι του άπάνω στο στοιχειό. Κείνο έβγαλε 'να βο-

ρὸ και τρομαχτό μούγκρισμα και χάθηκε σαν άστραπή!

Τό χόμα αντισημαίνθηκε και κατάσπασε πάλε. Τό καταράχι έπράξε σαν να γροικίστη! 'Ο γασός του τυλιχτή και σοριόστη κατάρτι του. 'Όλο κείνο το κακό, ο τρανταχτός κι' ο βρόντος, άνωστή του άγρια και δυνατά μέσα στη χούνη των δυο βουνών, και σαν τ' άστροπελέμ που ρίχνει ο Θεός, κινήγοντας στα ούρανα το σπαστή πηγε κι' αντιβρόντηξε τριχτά, κάτω κει στα πλατώματα. Οι κόρακι ξεχώρισαν και φλετουρήσαν από τη φωλιά τους στο άπτερο ξερόβουνου, περνώντας μ' ένα λυτερό και τρομαχτό κρό, κρό, άπάνω από το Γιώτη.

'Ο Γιώτης σπρώθη σε λίγο από το καταχώνασμά του και πήρε πίσω τη στράτα του χωριού. Στα πρόδατα δεν πήγε.

'Ετσι, γάλια-γάλια, ξεποστεινώντας και περπατώντας έφτασε στ' άρχοντίο του κι' έπεσε του θανάτου.

'Ηταν μελαψός σαν κήρολο. 'Εβλεπε και δεν πρόσφερε τίς δικούς. Τό στοιχειό που πάγωσε το άμα και του σκοτεινάσε το θυμικό. Κι' έτσι ο Γιώτης, άπάνω στις τρεις μέρες πέθανε, άσας τ'ή μιλησε ή ξεροκίστρα του τόπου, μέσα στους θρήνους της Χρυσόβρας και στα κλάμματα όλου του χωριού του.

— Κόμμα στον παλλήκαρο, κι' άλλοι!... στη δόλια του γυναίκα!

Τό χωριό, αφού αποταφίσε και συχώρεσε το Γιώτη, φρόντισε καθένας τους από μια χούφτα χόμα στο καούρι του με το: 'Εαίς χωρέο' τον, κίνησε, άραδής, με τον παπιά του και πήγε στο σπληθάρη του καταραχίου. Κει, ο παπιάς, αφού άδοδιάσε ένα-ένα κι' άς την άρχη τα γράμματα του ξεροκισμού, πήρε 'να λιθάρι και τώρριξε αναθεματίζοντας μέσα στο σπληθάρη. Σε λίγο το χωριό έρημώθη απ' όλους τους χωριανούς. Κι' άς τα σήμερα καθένας που διαβαίνει από κει, σφεντονίζει κατά κει κλειστά τα μάτια, ένα λιθάρι με την κατάρ: σπ' άνάθεμα. Κι' από τότε, λένε κείνο το πρ- ρασμα: «Στ' άνάθεμα».

'Ετσι μολόγανε και πιστεύουν στο χωριό.

ΘΕΟΔ. Δ. ΚΑΠΡΟΝΟΜΟΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ MONTAIN

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Κ. Π.

'Η εμφάνισις της άρμονική. 'Η άσημένια κόμη της, ή ό- πια συντονίζεται με τόσην καλασθησίαν με άσημένια φορέ- ματα ή τιν ή με μαύρα και άσπρα, άποδίδει πάνποτε την έν- τπωση θραυστάτης Μαρονηίας. Αι δεξιώσεις της ευχάριστα και συμπληρωματικά στο φιλόξενο και καλλιτεχνικόν μέγαρον. Δέχεται με πολλήν χάρι και γλυκύτητα, έχουσα το μυστικόν να συγκεντρώνη κατά κύκλους συντονισμένους. Τήν διακρίνει μετριοφροσύνη μεγάλη. Άποφύγει με φρόδο την ρεκλάμα. 'Εχει το χάρισμα να είνε συμ- πθητική σε όλους. Βιβλιοφάγος τρυμερή, προσόν που καθιστά ά- λμα πλέον ενδιαφέρουσαν την όμιλίαν της.

Η MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Τήν παρελθούσαν Τρίτην παρετέθη πρόγευμα εις την Γαλλι- άν Προεδρίαν προς τιμήν του Γάλλου Ναυάρχου και των Γάλλων αξιωματικών.

— 'Ο 'Επιτερευόμενος της Γαλλίας κ. Γκερό έδέχετο βοηθού- μένος από την συμπαιτή κ. Κορλιάν, σίζγοντο του Γάλλου Ναυτικού Απολόυθου.

— Τό τραπέζι διακοσμημένο με άνθη της έτοχής.

— Παρασέθησαν 'Υπουργός κ. Βασιλειάδης, Ναύαρχος και ή κ. Γ. Πανά, φέρονσα κομηνήν τουαλέττα από μαροναίν γκαρί-πλα- τίνες, κ. και κ. Λούη, κ. και κ. Μαξεδίο, τουαλέττα μεξέ, Πλού- αργος και κ. Λεοντοπούλου, κ. και κ. Ντεμπινέ, Ναυτικός 'Ακούλου- ρος και ή κ. Μασνού.

— Μετά το πρόγευμα, μία ευχάριστη έκπληξις ήτο ή έκδρομή στην Μαρονηία.

— Μία ευχάριστη δεξίσιος παρά τη Ναυτική 'Ακολουθή και τη κ. Κορλιάν.

— Νεολαία εύμορφη και χαριτωμένη. Αι δεξ Μαξεδίο με άσπρα πλιν κόσμημα φυσιονομίας, Φωστηροπούλου, Μακκά, Ψύλλα.

— 'Ορωσάτη ή κ. Αικ. Μαρζίν.

— Χαριτωμένη ή κ. Λεοντοπούλου με κομηνήν τουαλέττα.

— 'Επίσης παρευρέθησαν ή κ. "Ελ. Βενζέλου, ο κ. Βασιλειάδης, ο κ. Γκερό, κ. και κ. Μασνού, ή κ. Φωστηροπούλου, κ. και κ. 'Ασ- τηροπούλου.

— Κομφοτάτη σιλουέττα και έκφραστική φυσιονομία ή δις Νέκοφ.

— 'Ολίγον κατ' όλίγον αρχίζουν αι κοσμικαί συγκεντρώσεις, πε- ροριζόμενα άάμα σε μικρούς φιλικούς κύκλους και άς επί το πλείστον υπό τόπων μούτζε.

— Τήν παρελθούσαν Πέμπτην τουρ- νουά-σπ-ε-μπαρίτζ παρά τη δεσποινίδι Λί- λαν Σκαναβή.

— Νικητά ήσαν ή δις Μέλλω Δ. Ζερ- βοδάκη εκ Μασσαλίας, θαύμα κομφοτή- τος με τουαλέττα από βελούδο σε χρώμα ρομπινιού και καστόρινη τόν: μαύρη και ο κ. Α. Φορέστης.

— Μεταξύ των νεαρών πρωτιςτριών έθαυμάσαμεν την γοητευτικήν χάριν των δυο Λένας Φορέστη με τουαλέττα άσημέ- νια και μπλέ-σιελ καστόρι και «αλλιέ» από ρενώ άράντε, την δα Ρένε Ζερ- βοδάκη πικάντικη φυσιονομία, φέρονσα πάλι σιμ τουαλέττα μπλέ-ρουά και τόν: καστόρινη σε χρώμα κόκκινο, δις Ντέπη 'Αλ. Δημητριάδη, μία άξιοθαύμαστη ά- παυσίως Παριζιάνικον φινιουρισμό με τα- γέρ βελούδινο μπλέ-νουί με γκαζά κλει- στό γυριστό από γούνα και μπασκα περι- τρημένη με γούνα Μοντέλλο Σανέλλ. τικ από καστόρι, δις Γεωργιάδη κομφοτά- τη με τουαλέττα μπροντό.

— Μία εμφάνισις χαρακτηριστικής κο- μφοτής ή νεαρά κ. Λούη Ν. Σκαναβή με τουαλέττα πράσινη.

Η MONTAIN

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΟΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ)

Βασ... 'Αναστ... Θεσσαλονίκη.—Και σ' έσας συνι- στώ ό,τι έγραψα και στη «Δεσποινίς» στο προηγούμενο φύλ- λο. Δηλαδή τον κροκό του αϊγού. 'Αλλ' έπειδή, καθώς μου γράφετε, το δικό σας δέμα δεν είνε τόσο τέλειο, σας συμ- βουλεύω να ρίχνετε μέσα στον κροκό μια κουτάλια του γλυκού έλαιό- λαδο πρώτης ποιότητος και πέντε σταγόνες λεμονιού, να τα χτυπάτε καλά όλα μαζί και ν' άλείφετε με το μίγμα αυτό δυο και τρεις φο- ρές το πρόσωπό σας. Τ' άρίνεται επάνω στο πρόσωπο διη τη νύχτα και το πρωί, αφού το άραιρέσετε με ύπομονή λίγο-λίγο με το χέρι σας, ξεβγάξετε κατόπιν με παρθενικό γάλα.

Με τον κροκό του αϊγού γιατρέψτηκαν και διορθώθηκαν έντελώς πρόσωπα, τα όποια είχαν ύποσσει σοβαρά εγκαύματα.

'Αν το δέμα σας είνε πολύ γαλασμένο, άλείφετέ το με πόν κροκό κάθε βοάδυ, επί κάμποσον καιρό, και κατόπιν δυο φορές μόνο την έβδομάδα. Πάντως το αϊγό πρέπει να είνε πολύ φρέσκο. 'Όσο για τα χείλη σας, σας συνιστώ την έξης πολύ άποτελεσματική ά- λουφι, ή όποια θα διατηρή λεία και άνθηρά και θα έξάλειψη τις ζαροματιές τους:

Huile d' amandes douces 50 gr.
Blanc de baleine 50 gr.
Cire vierge 50 gr.
Sucre Candi 50 gr.

Κα μέ λ ι α ν, Πειραιά.—Μου γράφετε, ότι τα μαλλιά σας είνε τόσο πολλά, ώστε δεν μπορείτε να τα χτενίσετε και με παρακα- λείτε να σας πω τί πρέπει να κάμετε για ν' άραιώσουν.

'Αλλ' αυτό, άγαπητή φίλη, θα ήταν πολύ επικίνδυνον, γιατί δεν είνε δυνατόν να πέσουν μόνο όσα μαλλιά θέλετε έσεις, αλλ' ύπόρχει φρόδος να πέσουν όλα.

Τό μόνον μέσον για να έλαφρώσετε το κεφάλι σας, αφού δεν θέλετε να κόψετε δλόγυρα τα μαλλιά σας, είνε να κόψετε από άνά- μεσα έδώ κι' εκεί, μερικές τούφες μαλλιών.

Γι ο λ ά ν δ α ν Μ.—Για το δέμα σας σας συνιστώ την έξης κρέμα:

Βούτυρον κακόν 15 γραμ.
Λειψόν φάλαγγς 15 γραμ.
'Ελαιόλαδο 250 γραμ.
Ροδόκερο 250 γραμ.
'Απόσταγμα ρόδων 10 σταγόνες.

Για να έτοιμάσετε τα μαλλιά σας, να τ' άλείψετε με το έξης μίγμα:

Χύμον ξη λειμονιών.
Sel de tartre 2 ουγγιές.
Νερό άποστειρωμένο 2 λίτρος.
Τρεις κορυφές αϊγού.

'Επειτα δε από πέντε λεπτά, ξεβγάξετε τα μαλλιά σας με ζεστό νερό.

Κ α λ λ ι ο π η ν, Σόφον.—'Εσέτος δεν θα είνε μόνο της μόδας οι μεγάλοι γούνοι/ γκαζάδες στα έπαναφόρια, αλλ' και ή ξε- κομιστές γούνες, ή άκτενίδες και οι απινά- δες, που ήσαν της μόδας άλλότε, φαίνε- ται.

Γι ο υ λ ι α ν, 'Ιωάννινα.—Καθώς φαίνε- ται, τα μικρά μαύρα στίγματα του καθέ- φυτη σας προέρχονται από την ιδρωσία. Το- ποθετήσατέ τον σ' ένα τριχί έντελώς στε- γνό και σκεπαστέ τα στίγματα, από το πρ- οτο μένος του καθόρυπτ, με άσημένια γα- ρα, ροκλάτας. 'Ετσι ο καθόρυπτης σας θα... απαλάξη θανάσιμα.

Γ α ν θ η ν.—Οι μοντέρνοι μοντέρδες είνε όλοι, χωρίς καθήρετες και παλαιά στολίδια. Τώρα τελευταία, δεν είνε της μό- δας τα τρυφερόμυνηλα. Σύμφωνα με την άγγλική συνήθεια, τα σερόβια ταποθετούν- ται κατ' εύθειαν επάνω στο τραπέζι, το ό- ποιο, έννοείται, πρέπει να είνε πολύ όρθίο, από καλής ποιότητος ξύλο.

Μπορείτε όμως να βάλετε κάτω από τα πλάτα όρθια δαντελωτά ή καντιμένα πε- ρεστρώα ή σεμινέντα.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Ντεβάν και βιβλιοθήκη.

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΟΙΜΑΖΟΤΑΝ να ξαναρχίσω τη μουρμούρα και τη γκρίνια του, όταν ο άερας έφερε ως τ' αυτιά του άνοικτες δουλές.
— Έπί τέλους! ψιθύρισε. Νά που το παιγνίδι αρχίζει. 'Αλλά από που ήρθαν ή δουλές που έκουσα; 'Από το πέλαγος άσφαλώς. Τό νοῦ σου, Πέπε!

Συνηθισμένος να διακρίνη και μέσα στο πιο βαθύ σκοτάδι, ο Πέπες διέκρινε τώρα στη θάλασσα ένα μαύρον όγκον να προχωρή προς το λιμανάκι της Έν-σενάδας.

— Έρχονται! ψιθύρισε.

Πραγματικώς, μία μεγάλη βάρκα με όπλοφόρους, μπήκε σε λίγο στο λιμάνι κι άραξε κοντά στη βραχώδη άκτι.

Ο Πέπες δεν έξεκλούσε πια το βλέμμα του από πάνω τους. Τώρα τοῦς διέκρινε άρεκτά καλά. 'Αλλά συγχρόνως μία άπορία γεννήθηκε στο μυαλό του.

— Διάβολε! ψιθύρισε. Τί είδους λαθρέμποροι είν' αυτοί χωρίς λαθραία; Και τό ντύσιμό τους κάθε άλλο παρά ντύσιμο λαθρεμπόρων είνε. Αὐτοῦς μάλιστα πού φαίνεται γι' άρχηγούς τους, είνε ντυμένοι σάν άρχοντας. Περιέργο!... Τά πράγματα άρχίζουν να γίνονται πολύ πού ενδιαφέροντα, άπ' ό,τι πιστευόταν....

Κάνοντας τίς σκέψεις αυτές, ο Πέπες μετακινήθηκε λίγο, γιά να βλέπει καλύτερα. Έτσι όμως έσπρωξε, χωρίς να τό θέλει, ένα πετραδάκι, τό όποιο κύλισε κάτω άπ' τό βράχο, στήν όποία βουκότανε, άφίνοντας ένα δυνατό κρότο.

Οι άγνωστοί πού είχαν φτάσει με τη βάρκα, άκουσαν τόν κρότο και σήκωσαν τά μύτια τους προς την κορυφή του βράχου.

— Άκούσατε; είνε ό ένας άπ' αυτούς.

— Θα ήταν κανένα τυροπολιότιζο, έξηγήσε κάποιος άλλος.

— Κι' αν μās παρακολουθεί κανένας άπ' την κορυφή εκείνου του βράχου;

— 'Αδύνατον. Ο άνθρωπος μας μās έβεβαίωσε πως ό φρουρός πού θα στείλει άπάντε έδώ, είνε ένας μπούφος και μισός, ένας κοιμισμένος, πού δεν ξυπνάει κανόνια να πέσουν.

— Κι' όμως δεν θα ήταν άσχημο ν' ανεβαίναμε ως την κορυφή του βράχου και να βλέπαμε. Κι' αν ό διαβολοπιοναράς αυτός είνε πράγματι εκεί πάνω ξυπνητός και μās κατασκοπεύει, θα του χάσω εύχαρίστως τό μαχαίρι μου ως τη λαβή στην κοιλιά του. Έτσι θα τόν κόψω να κοιμηθί για πάντα.

— Μπάρρο! μουρμούρισε ο Πέπες. Πολύ υποχρεωτικός είν' αυτός ό κανίνας. Μά ξγνισα σου, άρχισε. Πάιν με κάμεις να κοιμηθώ τόν αιώνα, θα σου φρετίσω μία όραία σφαίρα στο στομάχι, την δαίσα δεν θα χωνένης στήν αιώνα τόν άπαντα.

— Άς μη χάνουμε καιρό, είνε τώρα ό επί κεφαλής τών άγνωστων στους συντρόφους του. 'Αν ήταν κανένας στο βράχο, θα τόν διακρίναμε. Προχωρήστε έμπρός, ιδέστε αν ό δρόμος είν' ελεύθερος κι' έλάτε να με είδοποιήσετε.

Οι όπλοφόροι δεν έφερσαν πια καμιά αντίρρηση. Προχώρησαν άμείσως έμπρός και χάθηκαν μέσα στο σκοτάδι.

Ο άρχηγός τους έμεινε στήν άκτι, με τά χέρια σταυρωμένα, περιμένοντας τό γυρισμό τους.

— Καρδός να κόψω ό,τι έχω να κόψω, ψιθύρισε ο Πέπες. 'Αν άρξουν να γυρίσουν οι καμάνηδες εκείνοι πού πέναννε, θα χάσω τό παιγνίδι άσφαλώς και θα γυρίσω τό πορτί στο σταθμό κοινοσμένους. Ξεπαρασμένος και, τό χειρότερο, χωρίς λεφτά.

Κι' άμέσως, χωρίς να χάνη καιρό, γλίστρησε κάτω άπ' τό μανδύα του σάν πεύδι κι' άρχισε να κατεβαίνει άπ' τό βράχο, συνοδεύοντας πάντα με την κοιλιά άθρόυδα και σβέλτα.

Τό σκοτάδι της νύχτας και τό βοήθημα της τρικυμωμένης θάλασσας, τόν βοήθησαν έτσι να φτάσει άντίκρον στήν άγνωστο ποσέτα στην άκτι, χωρίς έκείνος να τόν αντίληφθί. γιαντί του είνε γνωστός τις σκέψεις.

Λίγα βήματα χώριζαν τώρα τοῦς δύο

— Θα σου πω τό αίμα! φώναξε ό Κουχίλλος στήν Τιβούρκια.

άνδρες.

Ο Πέπες σκράβηκε σιγά—σιγά όρθιος και με τό τρυφερό χέριο έκαιε ένα τερόστιο πήδημα πός τόν άγνωστο, στήριζε την κνήμη του όπλου του επάνω του και τοῦ φώναζε:

— Μην κάμεις βήμα, μη βγάλεις φωνή, γιαντί σού την άνάδα...

Τά μάτια του άγνωστου άστραφιν. 'Αντί να δείξη τόν έλαττωφόρο, κίτταξε τόν Πέπε κατόματα και τόν ρώτησε όρμημένα και υπερίφανα:

— Ποιός είσαι σύ; Τί ζητάς από μένα;

— Ποιός είμαι, άποκρίθηκε ο Πέπες ειρωνικά. Με έζηρε ό έλμα ό στρατιώτης πού κοιμάται σάν έσο. Είμαι ό μπούφος της φρουράς. Μά αυτή τη φορά... ξύπνησα....

Η όψη του άγνωστου σκοτεινίσασε.

— Αυτοσχίζα του αν μ' έπρόδωσε! ψιθύρισε άνάμεσα στά σπυμένα δόντια του.

— Γιά ποιόν μιλάτε; ρώτησε ό Πέπες. 'Αν λέτε γιά τόν α. λοχαγό μου, τόν άδικήτε, μά τό Θεό. 'Ισπα—ισπα μ' έδιόλε και μ' έστειλε έδώ γιά να κειμηθώ και να μην καταλάβω τίποτε. 'Ελε όμως πού είχα μία τρομερή άπνία άπάντε, κύριε λαθρέμπορε....

— Λαθρέμπορε! είνε περιφρονητικά ό άγνωστος.

— Χμ... Ξέρω κι' εγώ πως διάβολο να σάς πώ; Μπορεί βέβαια και να μην είστε λαθρέμπορος, γιαντί ή αλήθεια είνε πως δεν βλέπω πράγματα στη βάρκα. Τέλος πάντων, ό,τι κι' αν είσαι, άρχοντά μου, είνε ειρωνικά ο Πέπες, γιά να γινάινε έδώ πέρα τέτοιον όρα με όπλοφόρους, θα πη πως έχεις κακούς σκοπούς. 'Αν ός λοιπόν να κόψω τόν τυφλό και τόν κοινό, θα μου δώσεις κι' έμένα τό δώρο μου. 'Εδώσε σφαίρα φλωριά στο λοχαγό, εγώ, αν και έ- πλός στρατιώτης, θέλω όγδόντα. Διαφορετικά, σού στείλω μία ό- ραία σφαίρα στο στομάχι και πετάω τό κομμάτι σου στη θάλασσα!

Ο άγνωστος κατασούρισε.

Η άναίδεια κι' ή ειρωνία του Πέπε τόν έξόργισαν. 'Απόστο, τί- ποντας πως δεν μπορούσε να κάμει άλλο, έβγαλε κι' έδωσε στο διάβολο—'Ισπανό στρατιώτη τό δαχτυλίδι του.

— Πάρε αυτό, είνε, κι' όρκισου πως δεν θα βγάλεις τσιμπούκι γιά ό,τι είδες.

— Τό όρκίζομαι, άποκρίθηκε ο Πέπες.

Και συγχρόνως, κίτταζοντας τό πολύτιμο δαχτυλίδι, έρόσθεσε χαρούμενος:

— 'Αν δεν είνε ψεύτικo, έκαια την τύχη μου. Και, μά τ' άσπε του σόφιστή, δεν φαίνεται καθόλου ψεύτικo.

— Άπ' τίς σκέψεις αυτές έβγαλε τόν Πέπε ό άγνωστος, ό όποιος του είνε άποικισμένος:

— Πηγαίνοι να συναντήσω τοῦς συντρόφους μου. Θυμήσου τήν όρκο σου.

— Μείνε ήσυχος, άρχοντά μου, άπάντησε ο Πέπες. Αὐτή τη φορά θα κοιμηθώ σ' αλήθεια. Κι' οῦτε είδα, οῦτε άκούσα τίποτε....

Τήν άλλη μέρα τό πρωί ή 'Ελεγχόδη ήταν άνάστασι. Η έθιμος, ό,τι ή κόμησος Μεδάνα και τό παιδί της έ- χαν ξεπαρασθεί άπ' τη νύχτα, έτσι κατιστηγανήσει τοῦς κατόικους.

Ο εισηγητής δόν Ραυόν—σπυνοχος κι' αυτός τού δόν 'Αντώνιο Μεδάνα— προσποιήθηκε, γιά τά μάτια του κόσμου, πως ενεργεί άναρχικός κι' έρευνες γιά τήν άνευρεση της κομίσσης και του τέκνου της, μά δεν άγνοσε, ύστερα από λίγες ημέρες, ν' ά- φήση την ύπόθεσι να ξεκαθί.

Τί είχε γίνει όσοσο ή άσχη άπ' έα και τό μοναχικό της παιδί;

Ο δόν 'Αντώνιο τοποθέτησε τη λ. πόθημη άρχόντισσα και τό μικρό φέ- βιο σε μία βάρκα του παραπλεύ του πλοίου και διάταξε έναν άπ' τοῦς πα- ροτάς του να τήν δολοφονή.

Ο περκατής, σκληρός κακοήγης, χωρίς καρδιά και χωρίς όσιο, βέβαια τό μαχαίρι του στο στήθος της λαοπο- μισμένης κομίσσης. Τράβηξον κατόπι τη βάρκα σ' άνοιχτά και τήν άφηνε στη διάκρισι της τρικυμωμένης θάλα- σσης, με τό μικρό φέβιο μέσα, πιά στο πτόμα της μητέρας του.

Ο δόν 'Αντώνιο δεν ήθελε να σω- τώσει τόν μικρό του άνεμό, τό παιδί του άδελφού του. 'Οχι γιαντί ένόησε ούταν γιά τη ζωή του. 'Αντίθετος, π-

ήθελε δολοφονή τό θάνατό του, την εξαφάνισι του.

Τήν φροντίδα όμως αυτή την άφινε στη θάλασσα. 'Ηταν βέβαιος, πως με την τρικυμία πού ύπηρχε, ή άκυνέβρητη βάρκα θ' άναποδογύριζε κι' ό μικρός φέβιος θα πνιγότανε.

Έτσι, τό μαύρο, φουρτουνασμένο πέλαγος θα κατάβαινε και τη δολοφονημένη μητέρα και τό δογανό παιδί της και θα σκέπαζε με πάντα τό φρικτό του κακούργημα.

Μά ύπάρχει ηλιόλι στήν ούρανό άγριοντο τό βλέμμα του Θεού, άπ' τό όποιο τίποτε δεν διαφεύγει. Κι' ό Θεός δεν θέλησε να χαθί ό μικρός φέβιος Μεδάνας. Τόν προσέλαξε άπ' τη λύσσα της άνα- ταρμένης θάλασσας. Τόν προστάτεψε μέσα στη σκοτεινή νύχτα. Κι' έβριζε τη βάρκα κοντά τη χαρηνή σε χέρια ανθρώπου γενναίου και μεγαλόαρεδου, ό όποιος έσωσε τόν μικρό Μεδάνα και φρόντισε γιά τήν ταγή της μητέρας του.

Πώς συνέβη τό θαύμα αυτό και πως ένήργησε ή θεία Πρόνοια γιά τη σωτηρία του Φαβίου, θα τό μάθουμε παρακάτω, άπ' τό στό- μα του ίδιου του σωτήρος του.

Καθώς τώρα να ξεαναγνώσουμε στα δάση του Μεξικού, στήν έπαυλι του 'Ελαριό, ό δόν Αύγουστίνος περιμένει τόν δόν 'Ε- πενάν και τη συνοδεία του.

ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΟΥΝ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΜΙΣΟΥΝ

Όταν ό δόν 'Εστεβάν με την ακολουθία του έφτασαν, κατά τό ήλι, στην έπαυλι, ό δόν Αύγουστίνος τοῦς ύποδέχτηκε έγκαρδία- τικά και τοῦς όδήγησε στη μεγάλη αίθουσα πού είχε έτοιμάσει γιά τη δεξίωσι τους και στήν όποία ήσαν τοποθετημένα πάνω σ' ένα τραπέζι άφθονα φρούτα και παγωμένα άναψυκτικά.

Στη μεγάλη αίθλη της έπαύλεως έμειναν μόνον

δύ άπ' τοῦς συντρόφους του δόν 'Εστεβάν. Ο Κουχίλλος κι' ό Τιβούρκιος.

Ο Κουχίλλος, γιά να κατασκοπεύσει τόν Τιβού- ριο, τόν όπιο είχε όρκισθεί πάλιν να δολοφονή, στήν πρώτη κατάλληλη στιγμή, κι' ό Τιβούρκιος με την έλπίδα να συναντήση ιδιαιτέρως τήν δόνα Ρο- ζαρίτα.

Οι δύο άνδρες λοζοκόνταζαν ύπουλα ό ένας τόν άλλο, όσπου πρώτος βαρέθηκε να κατασκοπεύη τόν ύπαυλό του ό Κουχίλλος κι' άνέβηκε στήν αίθουσα της έπαύλεως.

Έτσι, ό Τιβούρκιος έμεινε μόνος.

Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά. Η συγγένισι που ήταν άπερίγραπτη. Είχε άπύλητη βεβαιότητα, πως ή δόνα Ροζαρίτα θα περνούσε από στιγμή σε στιγμή άπ' την αλή, γιά ν' άνέβη στήν αίθουσα και να χωρετήσει τοῦς ξένους του πατέρα της.

Η έλπίδα αυτή του νέου δεν γρήγυ φρενίται. Πραγματικώς, έπειτα από λίγα λεπτά, πρόβυλε στήν αλή, όραία σάν νεράδα, γλυκερά και γοητευτική δύ πατέ έλλοτε, ή κόρη του δόν Αύγουστίνου.

Μόλις είδε τόν Τιβούρκιο, κοκκίνισε σάν τό τρι- σπύριλλο και χαμήλωσε ντροπαλά τά μάτια της.

Ο νέος αλοπρόστατος έπληξε τη μεγάλη του συγ- κίνη να τόν πνίγη. Μολαταύτα συγκρατήθηκε, φρόντισε να ξανάβρη έγκαίους την ηρωικότητα του και πληρώζοντας τη νέα, την χαρά της και της έσε αγά και γήγγορα:

— Δόνα Ροζαρίτα, έχω μία θερμή παράκλησι να σάς κάμω.

— Λέγετε, κύριε, άπάντησε ή νέα, με φωνή, της έκαιας μάτια προσπαθούσε να κρύψη την ταρχή.

— Δόνα Ροζαρίτα, θέλω να σάς μιλήσω, πρέτει με σάς μιλήσω γιά πράγματα σπουδαιότατα. Μη μου άνηθήτε, σάς ικετεύω, τη χάρι αυτή πού σας ζητώ.

Τά λόγια του νέου δυσαρέστησαν τη Ροζαρίτα. Τό χροστούσε βέβαια τη ζωή της, αλλά στο Με- ξικό τά ήδη ήσαν τότε πολύ άσθηρά και μία τέτοια πρότασι έκ μέρους ενός νέου σε μία νέα έθεωρείτο κάτι περισσότερο από προσβλητική.

— Κύριε, ψιθύρισε ή νέα ταραγμένη, κύριε Τι- βούρκιε, πως τολμάτε να μου ζητάτε ένα τέτοιο πράγμα;

Ο Τιβούρκιος γλώμισσε. Δεν περίμενε μία τέ- τοια άπάντησι. Τά μάτια του θόλωσαν. Και με φο- νή υπήρξε άπ' τη συγγένισι, είνε στη νέα:

— Δόνα Ροζαρίτα, δεν ήθελα να σας προσβάλω, πρέτει με, σάς ικετεύω. 'Αν ζητώ να σάς δω ή ιδιαιτέρως και να σάς μιλήσω, μ' άναγκάζει σκληρή έσθησι. Δεχθήτε, σάς παρακαλώ, την παράκλησι μου και είμαι πρόθυμος να πληρώσω με τη ζωή μου ό- λωλή τη χάρι πού θα μου κάμετε. 'Ελεος, δόνα Ροζαρίτα!... Σας ικετεύω, μη μου άρνηθήτε....

Η νέα συγγιγνήθηκε. Κίτταξε με καλωσύνη τόν Τιβούρκιο και τό άπάντησε:

— Απάντε, σίς δέκα, θα σάς περιμένο πίσω άπ'

τις καγκλίδες του παραθύρου του δωματίου μου. Χαίρετε, κύριε Τι- βούρκιε....

Ο Τιβούρκιος δεν μπόρεσε να πη λέξι. Η μεγάλη του συγγένι- σις τοῦβλινε τόν λαμό. Πνιγόταν. Σηριχτήκε στήν τοίχο, παρα- χάλωμένος καθώς ήταν, και ψιθύρισε:

— Απάντε σίς δέκα.... Θεέ μου, μη μ' έγκαταλείψεις!...

Ένταμεταξύ, πάνω στην μεγάλη αίθουσα της έπαύλεως είχαν στρωθεί στο τραπέζι. 'Εφωγαν, έπιναν και συζητούσαν εύθυμα.

Ο Τιβούρκιος όμως δεν είχε διάθεσι γιά τίποτε. 'Απ' τη νυκτε- ρινή του συνέντευξι με τη δόνα Ροζαρίτα κρεμόταν ή εύτυχία του, ή ζωή του όλόκληρη. Μπήκε σ' ένα δωμάτιο, κάθησε σ' ένα κάθισμα κι' να ξεκουρασθί και βυθίστηκε σιγά—σιγά σε γλυκούς και πικρούς μαζί συλλογισμούς.

Η ώρα περνούσε....

Είχε άπλωθεί πια ή νύχτα. Η στιγμή του ραντεβού πλησίαζε...

Ο Τιβούρκιος σήκωσε γιά μία στιγμή τά μάτια του και κίτταξε έξω άπ' τό παράθυρο του δωματίου. Σ' άρεκτι άπόστασι άπ' την έπαυλι διέκρινε μία φωτιά.

— Περιέργο! ψιθύρισε. Ποιοί να είνε οι όδοιπόροι αυτοί, πού προχωρούν να περνούν τη νύχτα τους στο δάσος, ενώ βρίσκονται τόσο κοντά στην έπαυλι του δόν Αύγουστίνου, τοῦ τόσο φημισμένου γιά τη φιλοξενεία του; Να είνε άραγε έχθροι ή φίλοι; 'Αλλοίμο- νο!... Δεν έχω παρά μονάχα έχθρούς, έχθρούς άσπόνδους γύρω μου.

Ο δόν 'Εστεβάν, ό γεροισιαστής, ό Κουχίλλος, είν' όλοι τοῦς έχθροί μου, τό μαντεύω καλά. Κι' έχω, Θεέ μου, στήν περιστάσι αυτή με- γάλη άνάγκη ίσχυρών κι' άφοσιωμένων φίλων. Πού θα τοῦς βρω, Θεέ μου;...

'Εξαφνα, έσημάνει έννημίση.

Η καρδιά του νέου χτύπησε δυνατά.

— Η ώρα πλησιάζει, είνε. 'Ολοι έχουν άποσυρ- θεί πια στα διαμερίσματά τους κι' άναπαύονται. 'Ερημιά άπλώνεται γύρω. Κανένας δεν θα με άντι- ληφθί....

Μά ό Τιβούρκιος γελούταν, νομίζοντας πως όλοι κοιμόντουσαν πια στήν έπαυλι. Γιαντί συνέβαινε ά- κριβώς τό αντίθετο. Ο δόν 'Εστεβάν, ό γεροισια- στής, ό Κουχίλλος και μερικοί άλλοι πηροδιώκτες ά- γρυπνούσαν, καθένας με τό σκοπό του.

Ο δόν 'Εστεβάν είχε μπει μετά τό δείπνο στο δωμάτιο πού γερούσαστοῦ και τόν έδινε τίς τέλε- νταίες οδηγίες του.

Κατόπιν ό τολμηρός 'Ισπανός εύγενής έπισκέ- φθηκε στο γραφείο του τόν δόν Αύγουστίνo, με τόν όποιο είχε να κανονίση χίλια—δύο ζητήματα.

Στη συζήτησι επάνω, ό δόν 'Εστεβάν ρώτησε τόν δόν Αύγουστίνo αν ήταν βέβαιος πως ή κόρη του θα δεχόταν να παντρευθί με τόν γεροισιαστή δόν Βε- κέντιο Τραγαδού.

— Μήπως ή δόνα Ροζαρίτα έχει δοσμένη την καρδιά της; είνε ό δόν 'Εστεβάν. Ξέρω βέβαια πόσο σε σεβεται και σε ύπακούει, μά είδα συγχρόνως να κίτταη με κάποια συμπάθεια έναν νέο πού ήρθε έδώ μαζί μου, τόν Τιβούρκιο 'Αρελλάνo.

Η κόρη μου θα κάμει ό,τι της πω ένώ, άποκρι- θηκε ό δόν Αύγουστίνος. 'Όσο γιά τόν νέο πού ανα- φέρεται, δεν βλέπει τόν κόπο να τόν σκεφτόμαστε. Δεν τόν συνδέει με τη δόνα Ροζαρίτα, παρά μία ά- πλή φίλια. Της έχει σώσει τη ζωή και ή κόρη μου προτιμά να τού φέρονται κατόπι αυτού με καλο- σύνη. Αυτό είνε όλο, άρχων δόν 'Εστεβάν.

Η καρδιόραξι του με καθυσυχάζουν, είνε ό δόν 'Εστεβάν.

Έγώ όμως να σάς εμπιστευθώ και κάτι άλλο, συνέχισε ό δόν Αύγουστίνος, κατ' τό δοθαρό και τό έπακίδονο.

— Τι συμβαίνει; Έξηγήθήτε.

Ο εισηγητής της έπαύλεως μου έγνώριζε τη μη- τέρα του Τιβούρκιου. Ο ίδιος της παραστάθηκε όταν πέθανε. Τήν άκουσε λοιπόν, λίγο πριν ξεψυχήσει, να αποκαλύπτει στο νέο καταληκτικό πράγματι.

— Λέγετε... λέγετε... είνε ό δόν 'Εστεβάν χλωμάζοντας.

Έν προποσί, του είπε, ότι κι' αυτή κι' ό άερας της ήταν βέβαιο γονέας του και τού συνέστησε να έ- ρευνήση να μάθι ποιος είνε, πού είνε οι άπαινοί γονέας του.

— Κατόπι;

— Τόν έξώρισε έπισης να έρευνήση, ν' άνακα- λήψη και να τιωρήση τόν δολοφόνο του πατέρα του. Τού έξήγησε καθετί σχετικό με τη δολοφονία αυτή και συγχρόνως τού άπεκάλυψε τό μυστικό του θη- σάου της ζούγκλας, τόν όποιο δεν κατόρθωσε να κάμει δεινόν του ό Μάρκος 'Αρελλάνος, έξ αίτίας του δολοφόνου του....

Ο δόν 'Εστεβάν βυθίστηκε σε σκέψεις.

(Ακολουθεί)

Ο Σαράν και ή Πόλα Νέγκρι. (Σκίτσα άμερικανικού περιοδικού).

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ JEAN AICARD

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ ΤΗΣ ΓΚΡΑΝΤ-ΜΑΖΥΡ

Πάγωσα κι' έπιασα έξαλλος
τά μάγουλά μου...

Γ'.
(Συνέχεια εκ του προηγ. και τέλος).
ΕΓΩ.—Θεέ μου!... Θεέ μου!...
Είπε δυνατά αυτό, ή με πνίγει ε-
φιάλτης... "Οχι, όχι... Είμαι αντί-
κανος για μια τέτοια τερατώδη... Με
καταδικάζουν τα φαινόμενα... Είμαι
θύμα τραγικό κακού όνειρου... Με
σπαράζουν εφιάλτες... Και σεις, και
σεις ακόμη, είπε ζήτημα αν υπάρχειτε
στην πραγματικότητα... Και σεις α-
κόμη είστε για μένα ένα πρόσωπο
φантаστικό... "Ενα απατηλό δημιούρ-
γημα της ταραγμένης φαντασίας μου!
... Πατέραααα!... Πατέραααα!... Βο-
ήθειαααα!... Πνίγομαι, πατέραααα!...

"Εντρομος ο γεροανακριτής, τινάχτηκε απ' την πολυθρόνα του, λές
κι' είχε πατήσει ξαφνικά επάνω σε φειδι, άρχος σάν πτώμα, με δο-
θάνοντα τα μάτια του απ' την τρομάρα, δρασκελίζε με τρία-τέσσερα
βιαστικά πηδήματα, το θαμποφύτιστο γραφείο του, και φτάνοντας
στην κλειδαμένη πόρτα, την ξεκλείδωσε γρήγορα και βρέθηκε αντίκρυ
στον κλητήρα του.

Στάθηκε λαχανιασμένος και σκούπισε μηχανικά τον άφθοο και
κρύο ιδρώτα του προσώπου του: Τό αντίκρισμα του κλητήρος του και
τα σατανικά χειρόγραφα, τα όποια κρατούσε στο χέρι του τσαλακω-
μένα, τον βεβαίωσαν ότι ήταν ξένιος κι' ότι δεν έβλεπε δναιο φορι-
κτό... Είπε και μονάχος του ότι δεν τον βασάνιζε βραχνιάς κακός,
άλλα ότι είχε ζήσει πραγματικά τις φρικαστικές αυτές κι' εφιαλτικές
στιγμές της αναγκώσεως του άπαισιου χειρογράφου...

—Α!... Έδώ είσαι!... είπε στον κλητήρα, Λαμπρά... Μην ά-
φινεις κανένα νάμπη στο γραφείο μου, όσο να σου φωνάξω πάλι...
Ξανάκλεισε κατόπιν την πόρτα, συμμάζεψε τα φοβερά χειρόγραφα
και τα κλείδωσε προσεκτικά σ' ένα συρτάκι του γραφείου του, άποφα-
σισμένα να τραβήξει ο ίδιος, την ίδια εκείνη μέρα, για τον μακρινό
πύργο του επιστηθίου φίλου του κόμητος ντε Β... για να εξασκερί-
ση μονάχος του τί συνέβαινε απ' όλη εκείνη τη διαβολική ύπνωση...
"Ενα χαρτάκι όμως, κάτι σαν σημείωση ανεξάρτητη απ' το ύπνι-
πο κείμενο των χειρογράφων, το οποίο είχε μείνει άπαράτητο ακόμη,
τραβήξε την προσοχή του καθώς βρισκόταν παράμερα περμένο, πάνω
στο γραφείο του... Τό πήρε στα άδελφά του, διαστακτικά χέρια του,
και να τί διάβασε σ' αυτό, κάνοντας τον σταυρό του απ' την καινούρ-
για έκπληξή του:

«Σεβαστέ μου και αγαπητέ φίλε...
Χίλια-δύο ανακριστικά αινίγματα θα πλημύρισαν το μυαλό
σας, άσφαλώς, μόλις αποδιαβάσετε τα χειρόγραφα μου... Κουρά-
γιο. Σε δεκαπέντε μέρες θα σας δώσω την εξήγησή τους...
Τώρα όμως, για το χατήρι του λατρευτού πατέρα μου, του ζων-
τανού — άκούτε; Ζω ν τ α ν ο υ : — και για το χατήρι της εύ-
τυχίας του, μη ζητήσετε ακόμη μονάχος σας, πούν λάβετε νεώτερη
επιστολή μου, να εξηγήσετε την αλήθεια ή το
ψέμα των όσων σας εξομολογήθηκα...
Περιμένετε, υπομονετικά δεκαπέντε μέρες,
κι' όλα θα διαφωτισθούν.

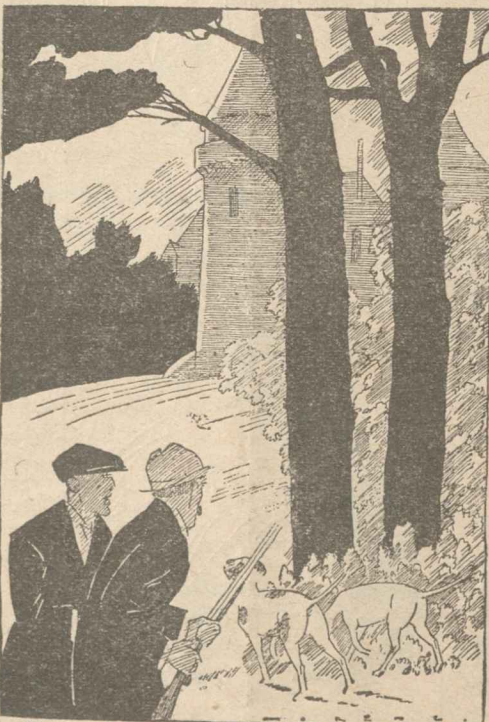
Υγιαίνετε ως τότε. "Ο άφοσιωμένος σας
"Αρ μάνδος».

"Ο γηραιός κ. ανακριτής φόρεσε το καπέλλο
του βιαστικά, τακτοποίησε τις δικτογραφίες του
και φεύγοντας απ' το γραφείο του, πήγε ίσα στο
Γενικό Εισαγγελέα. Πήρε λίγες μέρες άδεια ά-
ναπαύσεως — γιατί του ήταν αδύνατο, στην ψυ-
χική κατάσταση που βρισκόταν, να εργαστή ψύ-
χαιμα και προσεκτικά — κι' έζησε στο διάστι-
μα αυτό στιγμές αλησμόνητες ταραχής κι' άγω-
νίας...

Τέλος, ένα πρωί, έπειτ' από δεκάξι μέρες, του
έφεραν μια επιστολή με το πρωινό ταχυδρομείο.
Μόλις αντίκρισε στον φάκελλό της τον γραμμά-
καρτερίδα του υποκόμητος, τον τόσο άπαισια
γνωστόν πελά απ' τα χειρόγραφα εκείνα, την ά-
νοξες γρήγορα-γρήγορα, τρέμοντας σύγκορμος,
και διάβασε σ' αυτή τα εξής:

«Σεβαστέ μου κύριε άνακριτά...
'Αφού πρώτα έρριξε μια δευνητική, διαπε-
ραστική κι' άμερόληπτη ματιά στα σκοτεινά
βάθη της πονεμένης μου ψυχής, σ'αξ έγραφα
κατόπιν, έτσι σαν εξομολόγηση έμπιστευτική,
τα χειρόγραφα που διαβάσατε πρό δλίγων ή-
μερών...

Τί εινε αλήθεια απ' αυτά και τί ήταν ψέ-
μα;... Αυτό θα σας ξεκαθαρίσω τώρα:
Πήγα με τον πατέρα μου — τον ζω ν τ α

Τά σκυλιά μας κυνήγησαν την άμαρτωλή
ψυχή ως έξω, στα δύο δέντρα...

ν ό, επαναλαμβάνω — και μείναμε για μια βραδεία στον πύργο
μας, με πρόγραμμα να ξυπνήσουμε πρωί την άλλη μέρα, για το
προσχεδιασμένο μας κυνήγι...

"Ήταν άπαισιος ο πύργος μας αυτός, ο στοιχειωμένος με τ' ά-
λέθριο πνεύμα του πατροκτόνου πυργοδεσπότη του, ή δε μούρλα
του και ή φριχτή του κλεισούρα κι' άπομόνωσί του, πούφερε να
τέτοια ψυχική άναστάτωση, ώστε δεν μπόρεσα να κλείσω μαζί την
πρότη εκείνη νύχτα.

"Αφού στριφογύρισα στο στρώμα μου άπνους έπί ώρες, σκη-
θηκα κατόπιν κι' άναπα δνδ-τρια σπερματόετα. Έπειτα γέμισα την
πίπα μου κι' άρχισα να καννίζω μανιακά και άκαταπαστα...

"Ο καυμένος ο πατέρας μου, ό όποιος είχε ήρεμα κι' άναπαμένη
κοιμηθεί έντομεταξύ, ξυπνώντας από τό φώς των κεριών και βλέ-
ποντάς με έτσι άναστατωμένη, θέλησε να μου κάνει συντροφιά ως
πού να ήσυχάσω...

Σηκώθηκε απ' τό κρεβάτι του, κάθισε στο πλάι μου, παρ' ό-
τραπέζι της μεγάλης ατέλης σάλας και, δίχως να ρωτήση για την
έξαρση άπνεία μου — ίσως για να μη με ταραχή πιο πολύ — έ-
χισε να μου μιλά για τα πιθανά λαμπρά αποτελέσματα του κύρι-
νού μας κυνήγιου...

Για μια στιγμή όμως — ώ!... τί φριχτή κι' άξέχαστη στιγμή!
— μούπε ξαφνικά, αλλάζοντας ύψος και κάνοντας πιο σάση τη
φωνή του:

— Άκούσε, παιδί μου... "Εμεινα άγαμος τόσα χρόνια, μόνο
και μόνο για την ήσυχία και την ένδεια της ζωής σου... Δεν ή-
θελα να κομπομπίξω με μητριά, πιθανόν μοχθήση στην ψυχή ή
και ζηλιάρα απέναντί σου, αν τυχόν σοδίνε ο γάμος μου αυτές
έκείνη κι' άλλα αδελφία...

... Τώρα όμως μεγάλωσε άρκετά... Είσαι σέ ήλικία να κάνεις
δικό σου σπίτι και γι' αυτό, άφού σου δώσω ένα μερίδιο μεγάλ-
ό απ' την κολοσσιαία περιουσία μου, έπεραφικό για να ζήσης άν-
χισμένος, θα παντρευτώ κι' έγώ με τη σειρά μου...

... Τί να σου πώ, άγαπημένο μου άγόρι; Θέλεις ή φύσις, θέ-
λεις ή ήσυχη και μετρημένη ζωή μου, με κάνουν να νοιώθω
το κομμάτι μου στερεό και ρωμαιο, σαν νάνουν σαράντα χρόνων... Γνω-
ρίζα στα σπύτια και στους χορούς που πηγαίναμε μια δεσποινίδα ά-
ριστοκρατική οικογένειας, της τάξεώς μας και της σειράς μας,
να κάπως φτωχή και ξεπεσμένη λίγο...

... Την άγάπηρα τρελλά την κοπέλλα αυτή, και δίχως να της
τό δείξω ακόμη, έμίλησα με τους γονείς της... Βρέθηκαν συμφωνία
μαζί μου, με κολλάκεφαν για την τιμή που θα τους έκανα και με
όποσέχθηκαν το χέρι της κόρης τους.

... Έπειτα από δέκα μέρες, μόλις γυρίσαμε στο Παρίσι, άφού
σέ τακτοποιήσω και σένα περιουσιακώς, παιδί μου, θα τη ζητήσω
επισήμως... Την άγατώ τρελλά, εινε ή μόνη ένδεια και παρη-
γορία της περασμένης ήλικίας μου, αυτό τό γλυκό κορίτσι, και θα
κάνω τ' αδύνατα δυνατά για να τό πάρω...

"Εγώ άκουγα δίχως να μιλώ. Σκέφεις άλλαντες, να άκαθί-
στες ακόμη, στριφογύριζαν στο μυαλό μου, κι' ο στανάς άρχι-
να μου ψιθυρίζη ύπνολα, πώς δεν θάμουν πελά ο μόνος κληρονόμος
της άπειρης περιουσίας του πατέρα μου...

"Επνίξα όμως έγκαίρα, μέσα μου, τις άμαρ-
τωλές εκείνες σκέψεις και ξεναβρίσκατος την
ψυχραιμία μου, τού είπα κάπως σταθερά:

— Η ώρα ή καλή, άγαπημένο μου πατέ-
ρα... "Αν δεν εινε άδιακορία μου, μπου να
μύθο το όνομα της κοπέλλας αυτής, ή όποια
θα γίνη ή μέλλουσα μητέρα μου;...

— Γιατί να στό κρύψω, παιδί μου, με ό
πάντησε άμέσως... Εινε ή δεσποινίς "Ελεονό-
ρα ντε Φυρετιέ... "Η μονάκριβή του μαριμάν-
ντε Φυρετιέ...

Πάγωσα στη στιγμή κι' έπιασα έξαλλος τα
μάγουλά μου, για να βεβαιωθώ ότι ήμουν έ-
πνιος, χαράζοντας τα άγρια με τα νύχια μου,
για να με πονέσουν...

"Η "Ελεονώρα!...
"Η "Ελεονώρα μου, ή μοναδική μου λατρεία,
τό φώς της ζωής μου, ή μόνη μου ένδεια,
έδώ και τρία χρόνια, κατά τα όποια άγανακ-
στην κρυφά, θα γινόταν... μητριά μου... Με-
τέρα μου σχεδόν!... Και όαχα αδελφία απ-
κείνη, απ' τον γάμο της με τον πατέρα μου!...

Και... και... ή κολοσσιαία περιουσία του πατέ-
ρα μου θα γινόταν κομμάτι, σέ Κύριος ό-
πόσα μερίδια, τό μικρότερο απ' τα όποια θα ή-
ταν δικό μου!... Θεέ μου!... Θεέ μου!... Φρι-
κη!... "Ελεος!...

"Ο πατέρας μου δεν έννοιωσε εκείνη τη
στιγμή την ταραχή μου... "Η μάλλον, την έ-
δε, όλοφάνερη καθώς ήταν, αλλά δεν έννοιωσε
την αληθινή της άφορη!...

Γιατί;

ΒΛΑΜΙΚΑ ΚΙ' ΑΝΤΑΜΙΚΑ

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΗ
ΠΛΑΚΙΟΤΙΣΣΑ

Μωρή Πλακιάτισσα τρελλή
με τό σγουρό σου τό μαλλί,
αά τζελατίνα, σάν πηχτή, που τρέχει τό κορμί σου,
δεν τό φαντάστιρες ποτέ,
— δώσε τό δική μου, Χριστέ, —
τις άμαρτίες, σάν περνάς, που παίρνεις στην ψυχή σου;

Γιά τα μαλλιά σου μωρή,
ό γνός του Λάμπρου του Σφυρη
τρελλάθηκε και στο Λαφνί, φαντάζεται παλάτια
και στο ψηλότερο βουνό
— την πίστι σου και τό γονεό! —
ό Βάγγος φτύνει τό αμα τον για τα γλυνά σου μάτια.

Κι' εγώ, χωρίς να παινέσθ
— δώ το λέν, όπου σταθώ —
που ή γχόμενες παρών σειρά, νάρθουν να τις φιλήσω,
για τα τρυγόνια σου τ' άγνά
τά δίμελα και καστανά
τώρριξα τώρα στο ποτί κι' άπόκοφτος θα σούσω.

Και με κυττάζει και πονεί
ή άδερφή μου ή όρφανή
και καταριέται ή μάνα μου, την άμοιρή μου γέννα...
Έτσι να τώδρης, στην ψυχή,
δωσε μου λίγη προσοχή,
που άρνήθηκα την Παναγιά, για να λατρέψω έσένα!

ΚΑ'ΥΜΟΙ

Κάτω απ' τό παραθύρι σου Ξαγούπησσα
κι' αντίκρισα τον ήλιο να χαράζει,
δεν ήπα, από τον πόνο μου, ούτε δειπνησα
κι' απ' τον καύμό μου άκόμα που με σφάζει.

Κι' άκουα τα βιολιά που κελαιδούσανε
και τις εύχες στο γάμο σου που δίδαν
και τα γλυνά σου γέλια που τρυπούσανε
σά δικατα μαχαίρια και με σούναν.

Κι' ελα ν' άνέβω και παραμερίζοντας
τόν κόσμο, πά στο γέλιο να σέ πνίξω,
άφού μπροστά σου έκει τα στήθεα άνοιγοντας
τ' άχνάρια, από τα χείλια σου, να δείξω...

"Ετσι με τό κεφάλι μου βουλήθηκα,
μα άλλαντες με την καρδιά... και ντροπασμένος
μέσα μου άκαλοροούζαπ σου εύχθηκα
και σύσθηκα και χάρηκα σκυμμένος!

ΑΛΛΑΞΕ ΓΝΟΜΗ

Κάθε ματιά σου που έσφαζε
γυαλί ή καρδιά μου κι' έσπαζε...
Σε κάθε χαμογέλιο σου, τριανταφυλλά άνοιγμένα
από τη γλυνά του έλινου
κι' απ' τη χαρά μου τέλειωνα
κι' είχαριστούσα κλαίνοντας τη μάνα που μ' έγέννα

Μα σ' απής κι' άγαπίες
στραβά, σάν τις σφαίρες
τό Νόνιο τον άμορφονεό, που σούταζε καλάμα
κι' εγώ, για τό χατήρι σου
τη μάνα και τον κύρη σου!
που έδωνα, δέ γέμιζα τ' άχναρατά σου μάτια.

Σάν τί του νοστιμύτηρες
και πής και μεροδύτηρες
σε ψευτοανατενάματα και σ' άγαπητίλκια.

Αυτός έλεγε την προσία σου
και δέν κυττά τη γλυνά σου
και μάλις πού ή φούρα του θα κάνει μαζαλίκια

Γι' αυτό τη γνώμη σου άλλαξε
και στην καρδιά μου στάλαξε.

Βάλασα απ' τη φωνούλα σου, που σαγηνεύει άοριτη,
άλλαντες γλυνά μου φόνισα,
μα τοπο έδώ που άκούω,
αντιούλη σου πούν να τον πής, όποι κανω μακαριτη.

Ο ΑΓΓΕΛΗΣ

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΟΣ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

Βρισκόταν πάντα κάθε απόγευμα στο ίδιο παράθυρο ή θλιμμένη μικρούλα. Καθόταν σ' ένα καναπέ, άκοιμώμενη το δεξιά της χέρι στο πεζούλι, είχε γυρισμένο το κεφάλι και κοιτάζε έξω στο δρόμο, με βλέμμα που όποιος το αντίκριζε, ένιωθε μια βαθιά συμπόνια. Ήταν σά να περνούσε και αυτό το καί να μην έρχόταν ποτέ. Οί διαβάτες περνούσαν άραιοί από τον ήσυχο δρομάκο, οί γείτονες δέν έβγαιναν συχνά στις πόρτες ή στά παράθυρα και τόν μόνο σταλίδι στην περίεργη εκείνη μοναξιά, ήταν ένα μεγάλο δέντρο, ένας πλάτανος, π' άπλωνε τη γαλήνη σ' ό,τι σκέταζε ή πυκνή σιά του. Κάτω από τόν ίσκιό αυτό τόνό ή μικρούλα έμενε χωρίς γαλήνη. Μόλις δειλάξη χρόνον, ξανθά, με μεγάλα γαλανά μάτια, που σκίαζε τόν φως τους ή μελαγχολία, έβγαινε τόν απόγευμα στό παράθυρο, έπαιρνε τή συνηθισμένη της θέα κι έμενε εκεί ως τις έφτά, χωρίς νά μιλήσει, με τά μάτια καρφωμένα στό δρόμο, σά χαμένη σ' ένα, τόν ίδιο πάντοτε, όνειρο.

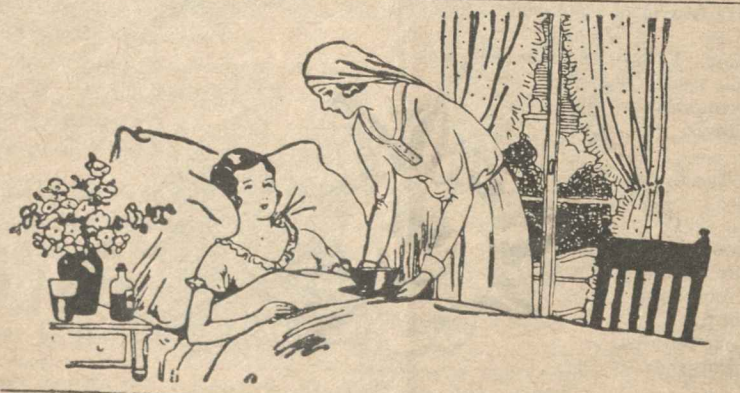
Ή γειτονιά, που τήν ήξερε χρόνια, από μωρό παιδί, δέν μπορούσε νά έξηγήσει αυτή της τήν άλλαξη. Πρίν είκοσι μέρες άκμα, ή Λίλιαν ήταν ή εύθυμη και χαρούμενη κοπέλλα, που χάριζε τόν γέλιο της σ' όλους και σ' όλες και σκόρπιζε τή χαρά και τήν εύθυμία της σ' όλη τή γειτονιά. Τώρα είχε γίνει άμυλητη, μελαγχολική, θλιμμένη. Τί της συνέβαινε; Και γιατί έβγαινε κάθε απόγευμα, τήν ίδια πάντα ώρα, στό παράθυρο; Τί περίμενε;

Ήταν γενική αυτή ή άσπορία κι όμως κανένας δέν τολμούσε νά ρωτήσει τή Λίλιαν τί της συνέβαινε. Όταν τήν πλησίαζαν νά τή ρωτήσουν, εκείνη, σάν νά καταλάβαινε τήν πρόθεσή τους, τούς κίτταζε με τόση λήθη, με τόση συγκρατημένη άγωνία, που τούς άνάγκαζε νά σεβαστούν τόν μυστικό της. Και τόνό ή μητέρα της, που είχε γεράσει πρόωρα άπ' τά βάσανα, τή ρώτησε μιά μέρα γιατί ήταν λυπημένη. Κι ή Λίλιαν τήν κίτταζε με τόση ικεσία, που ή μητέρα της τήν πήρε στην άγκαλιά της, τήν έσπριζε και τήν άφίκε νά κλάψει, χωρίς νά της πη τίποτε. Κι από τήν ήμέρα εκείνη, δέν τήν ξαναρώτησε ποτέ πάλι τί έχει. Ήξερε ότι ή κόρη της θά της έλεγε τόν πόνο της, όταν δέν θά μπορούσε πάλι νά τόν κρατήσει μόνο γιά τόν έαυτό της...

Κι ή μέρες περνούσαν και ή Λίλιαν γινόταν κάθε μέρα και πιο μελαγχολική. Τό φθινόπωρο είχε φτάσει, ή φύσις είχε γίνει μελαγχολική, τά παράθυρα τών σπιτιών δέν άνοιγαν τώρα τόσο συχνά κι όμως ή Λίλιαν δέν έλειπε άπ' τόν δικό της. Είχε άδυνατίσει, είχε χάσει τόν χρώμα της χαράς, είχε άρχισι νά μαραίνεται, δέν έτρωγε, δέν κοιμόταν, γινόταν διαρκώς πού σιωπηλή, τά μάτια της ήταν κουρασμένα, τά χείλη της έμεναν σφιγμένα, τόν βλέμμα της είχε τή φλόγα τού πυρετού.

Και πάντα περίμενε. Κανένας δέν ήξερε τί και ποιόν. Γιατί ή Λίλιαν δέν ήθελε νά πη σέ κανένα, ότι κάποιό απόγευμα είχε δει νά περνά άπ' τόν δέντρο ένα παλλήλαίο όμορφο, σάν τούς έφηβους, που μόνο οί θρύλοι τούς παρουσιάζουν τόσο γερούς, τόσο γοητευτικούς, τόσο όμορφους, ότι της μίλησε και της είπε, ότι τήν άγάπησε μόλις τήν πρωταντίκισε, κι ότι θά ξαναπερνούσε και πάλι τήν άλλη μέρα και τήν ίδια ώρα νά τήν ξαναδεί.

Μά δέν ξαναπέρασε, αλλόμοιο... Κι ή Λίλιαν, που δέν είχε ως τότε άγαπήσει ποτέ, αισθάνθηκε νά τήν κυριεύη όλόκληρη σάν πλημμύρα, σάν τροχιά, αυτός ό έρωτας. Πίστευε, ότι ό όμορφος νέος θά ξαναπερνούσε. Τόν είχε δει μόνο μιά φορά και γι' αυτό είχε κρατήσει μιάν ιδανική άπάντησή του. Τόν είχε πιάσει όποιος τόν όνειρευόταν ή άπλή, παιδικίσια ψυχή της. Και τόν άγατούσε μέσα σ' ένα όνειρο. Τόν περίμενε

Ε. ΝΑΥΑΡΙΝΙΩΤΙΣΣΑ

πιστά. Κι ή μέρες είχαν γίνει βδομάδες κι ή βδομάδες μήνες. Μετά τόν φθινόπωρο, ήρθε ό χειμώνας. Κι ή Λίλιαν ήταν πάντα τήν ίδια ώρα, μέσα στό σκοτάδι που έπερτε πούλν νωρίς στό παράθυρό της. Και περίμενε και πίστευε... Και κάθε μέρα γινόταν πού χλωμή και πού άδύνατη και κάθε μέρα ή λύπη τήν κυριεύε πού πολύ. Και κανένας δέν τολμούσε νά τή ρωτήσει τί έχει, ούτε κι αυτή ή μητέρα της, που ήταν ή μόνη της παρηγοριά στόν κόσμο.

Μιά μέρα, ή Λίλιαν, πάντα άμυλητη, πάντα θλιμμένη, έπεσε άρρωστη. Και τόνό που ζήτησε, τόνό που είχε, ήταν νά της βάλουν τόν κρεβάτι κοντά στό παράθυρο. Και κάθε μέρα τώρα έβλεπε και μαραινότανε. Και ούτε τότε τολμούσε νά τή ρωτήσει κανείς, γιατί τόν βλέμμα της ήταν πάντα καρφωμένο στό δρόμο, γιατί άναστήσει με πόνο κι έβλεπε βουβά κι άπόκοιτο...

Ή θλιμμένη της, ματιά στίματιόσε κάθε περίεργη ερώτηση. Και ή μητέρα της, που άγριωνόσε, μαζί με μιά νοσοκόμα, στό προσκέφαλό της, της κροτούσε άπλως τόν χέρι και τήν κίτταζε στά μάτια. Τίποτε άλλο... Τίποτε άλλο...

Κι όταν ή όμορφη παιδούλα πέθανε, μιά χύμα χειμωνιάτικη μέρα, όλη ή γειτονιά έβλεψε πικρά γιά τόν χαμό της. Και κανένας, μί κανένας, δέν τολμούσε νά ρωτήσει τόν άλλο πού ήταν τόν μεγάλο μυστικό, που πήρε μαζί της ή θλιμμένη κοπέλλα στόν τάφο...

ΟΥΓΓΑΛΙΑΜ ΝΤΟΚΕΡ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Ο ΗΘΟΠΟΙΟΣ ΜΕ ΤΑ ΔΥΟ ΚΑΠΕΛΛΑ...

Τό παρακάτω ξεκαρδιστικό ανέκδοτο άποδίδεται σ' έναν δανό ήθοποιό, ό όποιος σφιζόταν γιά τόν μεγάλο τόν ταλέντο, άλλα και γιά τήν παροιμιώδη άφρηματιά του.

Ό ήθοποιός αυτός είχε παρασημοφορηθεί κάποτε γιά τή μεγάλη του τέχνη από τόν βασιλέα της Δανίας. Μετά τήν παρασημοφορία του λοιπόν θεώρησε καθήκον του νά πάη στό παλάτι και νά υποβάλι τόν σέβη του και τήν εύχαριστίες τόν στόν βασιλέα.

Όταν έφτασε στό άνάκτορα, τόν εισήγαγαν στόν προθάλαμο τής άναμνης. Έκει, επειδή ήταν κυνολογισμένος, παρακάλεσε τόν υπασπιστή νά τού επιτρέψει νά μη βγάλι τόν καπέλλο του. Ό υπάσπιστής τού τόν έπέτρεψε εύχαρίστως, κι ό ήθοποιός ξεπλώθηκε σέ μιά πύλη θρόνα, περιμένοντας τή σειρά του νά γίνη κι αυτός δεκτός άπ' τόν βασιλέα.

Όταν, ύστερ' από λίγο, φώναξαν τ' όνομά του γιά νά μπη στό βασιλικό γραφείο, ό άφρηματός ήθοποιός, ξεχνώντας ότι φορούσε τόν καπέλλο του, άρπαξε βιαστικά ένα ήμυλητό που βρισκόταν σέ κάποιο τραπέζι και μπηκε μέσα.

Ό βασιλέας όμως, βλέποντάς τον με τόν καπέλλο του στό κεφάλι και μ' ένα ήμυλητό στό χέρι, έστάσε σέ άρρώστια γέλια.

Ό διαστειχής ήθοποιός τέχασε έντελώς και δέν ήξερε πού ν' άποδώσει τόν άπροσδόκητο γέλιο τού άνακτος, ώστόσο τέλος ό βασιλέας τόν έρώτησε:

— Μά, φίλε μου, τί σάς χρειάζονται αυτά τά δύο καπέλλα;

Ό ήθοποιός τότε μόνο κατάλαβε τή γκάφα του, βρήκε όμως άμέσως τήν ψυχραιμία του γιά ν' άπάντησε με τήν έξισ άμυλητη έτοιμότητα:

— Ή Μεγαλειότης σας έχει πάντοτε δίκαιο... Βεβαίως, δώ καπέλλα εινε πολλά γιά έναν άνθρωπο... που δέν έχει καθόλου κεφάλι.

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΜΑΓΙΣΤΡΑΔΙ

Άπ' τά χαράματα φύσηξε τόν μαϊστράλι. Πινέλα, βαρεϊς, άναλαφρα βουτηγμένα σέ βαθνύλαζο χρώμα πουδισαν τήν ύπερβολή ζωγραφία πάν' άπ' τ' άστρογάλαξα κι' άκίμματα νερά της θάλασσας.

Άγουροξιντημένα κιματάκια στό προνόν του χάιδεμα, τρέχον και πηδούνε βιαστικά, φιλώντας μ' όρμη τούς βράχους. Και μιά ταπεινά άφροσύμηστη πλάσιωσε πέρα—πέρα τ' άστρογάλαξα, σάν τόν πού ακριβό μετάξινο τριχατίο.

Μαερού μιά πελώρια όδη φτερούγα γλάροι... Όχι, έν' άνοήτο μένο πανί γιομάτο, γένει—γένει άταλά, σάν νά θέλι νά φάη τή γαλανή όμορφιά της θάλασσας.

Και φουσαί τόν μαϊστράλι. Θεσταλή εύγενικά ψυχή τού καλοκαιριού, διακριμένη γιά νά δώη τή ζωή και τή δροσιά στή ναυαγμένη πλάση...

Ε. ΝΑΥΑΡΙΝΙΩΤΙΣΣΑ

ΑΨΥΧΩΝ ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

ΤΟΥ Κ. Δ. ΛΑΜΠΙΚΗΣ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΘΕΜΟΥ ΑΝΝΙΝΟΥ

Ό Θέμος Άννινος.

Ένα—ένα γκρεμίζονται και χάνονται τά παλιά ιστορικά σπίτια τών Άθηνών. Ή σκαπάνη τού άρχαιολόγου κι' ό καμιάς τού έργολάβου όργάνουν τόν Άθηναϊκό έδαφος από τόν ένα άκρον ως τόν άλλο.

Μετά τά παλιά νοικοκυριά τής Πλάας και της Βλασσαρούς, τόν σπρι τού Καμάρα. Μετά τόν ιστορικό όσημα τού Φρουραρχείου, στήν όδον Κολοκοτρώνη—όπου ήταν χρόνια και χρόνια τόν πρώτο έκλογικό σαλόνι τού Δ. Ράλλη— τόν σπρι τού Ξαχαροπλάστειον Πετρίτσι, στό όποιό έδινε τόν ραντεβού της επί 30 χρόνια όλη ή έρωτευμένη Άθηναϊκή νεολαία. Κι ύστερ' άπ' αυτά, τόν ιστορικό σπίτι τού μοναδικού άξελόγου γελιογράφου, Θέμου Άννινου, στή διασπαύραση τών όδων Άμυλίας και Ξενοφώντος.

Στό σπίτι αυτό, ό Θέμος Άννινος είχε γιά μιά μακρά περίοδο—τή γοητώση γιά τήν παραγωγή τού έργου—τά γραφεία τού «Άστεως». Κι άπ' εκεί πέρασαν, ως φίλοι, ως επισκέπται, ως συνεργάται, όλος ό διακοσμημένος κόσμος της εποχής εκείνης.

Τό «Άστι» κατόπιν δίκασε τήν έκδοσή του, συνεχίσαν τόν βίο του ως «Νέον Άστι», ύπό τόν Δ. Καλλιμαίνον.

Άλλ' άν τόν παλιόν «Άστι» έσταμάτησε, τόν ιστορικό σπίτι τού Θέμου Άννινου δέν έχασε τίποτε άπ' τήν άναμνησιολογική του άξία γιά τούς παλαιότερους Άθηναίους, που ως προχτές, περνώντας άπ' εκεί άρματίζοντο τήν Σοφή κι' επιβλητική φουζογνομία τού πνευματώδους εκείνου καλλιτέχνη ιδιοκτήτη του, ό όποιος με τόν τρο-

ματό μολύδι τόν παρέδιδε στήν άθανασία, στήν ειρηνεία και στή σάμψη πρόσκαιτα και πράγματα, με ξεχωριστή θέσι στήν Άθηναϊκή ζωή.

Γιατί ό Θέμος Άννινος έκανε με τήν παραπονοία τού καίτι πάρα πάνω άπ' ό,τι έκανε ό Σοφής με τούς στίχους του. Ή μορφή τού Ζωήου με τά—τότε—μαχηρά μυστήρια δειμένα κομπο, ως συμβολική παράσταση τού σιωπηλού άνδρός, ή μύτη τού Θεοτόκη, ή μύτη τού Γουδέλη και ή μύτη τού Άποστόλη, ό Σιμόπουλος, κρατώντας στά χέρια μιά σειρά, σάν άλυσίδα, από μηδενικά, φανερόντο τόν... περυσισμένο τού Προϊστολογισμού, τόν μορφό τού Πύθλα, ή ρεπιτομυλικά τού Γεωργίου Α', τόν διοικητικό συμβούλιο τού πρώτου «Συνδέσμου Δημοσιογράφων», ό,τι αυτά κι' ένα πλήθος άλλων τέτοιων σκίτσων, στό σπίτι εκείνο έφλοτεζήθησαν.

Άπ' εκεί μέσα έξεφρονίζετο ή τρομερή σατυρική γραμμή, όποις άπ' τόν γνωστό σπίτι της όδοι Πινναυτών έξεφρονίζετο οί στίχοι τού Ρουμφο.

Γιά τόν στίχο τών Δημοσιογράφων που άνέφερα, ύπάρχει και τόν έξισ ιστορικό ανέκδοτο:

Μιά φορά, σπá 1902, όταν πέθανε σωματικώς και πένθος ό άλησίνης πνευματώδης δημοσιογράφος Κ. Ρίσθης στό Ξενοδοχείο τού «Στέμματος» και ό νεκρός τόν μετεφέρθη στό Μοναστηράκι, τόν διοικητικό συμβούλιο τού τότε μόλις συσταθέντος «Συνδέσμου Δημοσιογράφων» έκαμε μιά βιαστική τσιουρέ σέ διαφόρους γνωστούς Άθηναίους πός συλλογήν έράνων γιά τήν κηδεία τού συναδέλφου.

Ή έπιτροπή εκείνη, ή όποια άπετελείτο από τούς Δ. Δημερ, Δ. Βρατανών, Ζαχ. Παπαντωνίου, Θ. Καλογερόπου, Γ. Παπαγιάννου, και Γ. Μαραγκόπουλο, έπήγε και στό σπίτι τού Θέμου Άννινου, στή διασπαύραση τών όδων Άμυλίας και Ξενοφώντος, γιά νά τού ζητήσει τόν όβολόν του.

Ό Θ. Δημηγιάγγης.

(Ζωιογραφία τού Θ. Άννινου) στόν έρσνο...

Ένα—ένα γκρεμίζονται και χάνονται τά παλιά ιστορικά σπίτια τών Άθηνών. Ή σκαπάνη τού άρχαιολόγου κι' ό καμιάς τού έργολάβου όργάνουν τόν Άθηναϊκό έδαφος από τόν ένα άκρον ως τόν άλλο.

Μετά τά παλιά νοικοκυριά τής Πλάας και της Βλασσαρούς, τόν σπρι τού Καμάρα. Μετά τόν ιστορικό όσημα τού Φρουραρχείου, στήν όδον Κολοκοτρώνη—όπου ήταν χρόνια και χρόνια τόν πρώτο έκλογικό σαλόνι τού Δ. Ράλλη— τόν σπρι τού Ξαχαροπλάστειον Πετρίτσι, στό όποιό έδινε τόν ραντεβού της επί 30 χρόνια όλη ή έρωτευμένη Άθηναϊκή νεολαία. Κι ύστερ' άπ' αυτά, τόν ιστορικό σπίτι τού μοναδικού άξελόγου γελιογράφου, Θέμου Άννινου, στή διασπαύραση τών όδων Άμυλίας και Ξενοφώντος.

Στό σπίτι αυτό, ό Θέμος Άννινος είχε γιά μιά μακρά περίοδο—τή γοητώση γιά τήν παραγωγή τού έργου—τά γραφεία τού «Άστεως». Κι άπ' εκεί πέρασαν, ως φίλοι, ως επισκέπται, ως συνεργάται, όλος ό διακοσμημένος κόσμος της εποχής εκείνης.

Τό «Άστι» κατόπιν δίκασε τήν έκδοσή του, συνεχίσαν τόν βίο του ως «Νέον Άστι», ύπό τόν Δ. Καλλιμαίνον.

Άλλ' άν τόν παλιόν «Άστι» έσταμάτησε, τόν ιστορικό σπίτι τού Θέμου Άννινου δέν έχασε τίποτε άπ' τήν άναμνησιολογική του άξία γιά τούς παλαιότερους Άθηναίους, που ως προχτές, περνώντας άπ' εκεί άρματίζοντο τήν Σοφή κι' επιβλητική φουζογνομία τού πνευματώδους εκείνου καλλιτέχνη ιδιοκτήτη του, ό όποιος με τόν τρο-

ματό μολύδι τόν παρέδιδε στήν άθανασία, στήν ειρηνεία και στή σάμψη πρόσκαιτα και πράγματα, με ξεχωριστή θέσι στήν Άθηναϊκή ζωή.

Γιατί ό Θέμος Άννινος έκανε με τήν παραπονοία τού καίτι πάρα πάνω άπ' ό,τι έκανε ό Σοφής με τούς στίχους του. Ή μορφή τού Ζωήου με τά—τότε—μαχηρά μυστήρια δειμένα κομπο, ως συμβολική παράσταση τού σιωπηλού άνδρός, ή μύτη τού Θεοτόκη, ή μύτη τού Γουδέλη και ή μύτη τού Άποστόλη, ό Σιμόπουλος, κρατώντας στά χέρια μιά σειρά, σάν άλυσίδα, από μηδενικά, φανερόντο τόν... περυσισμένο τού Προϊστολογισμού, τόν μορφό τού Πύθλα, ή ρεπιτομυλικά τού Γεωργίου Α', τόν διοικητικό συμβούλιο τού πρώτου «Συνδέσμου Δημοσιογράφων», ό,τι αυτά κι' ένα πλήθος άλλων τέτοιων σκίτσων, στό σπίτι εκείνο έφλοτεζήθησαν.

Άπ' εκεί μέσα έξεφρονίζετο ή τρομερή σατυρική γραμμή, όποις άπ' τόν γνωστό σπίτι της όδοι Πινναυτών έξεφρονίζετο οί στίχοι τού Ρουμφο.

Γιά τόν στίχο τών Δημοσιογράφων που άνέφερα, ύπάρχει και τόν έξισ ιστορικό ανέκδοτο:

Μιά φορά, σπá 1902, όταν πέθανε σωματικώς και πένθος ό άλησίνης πνευματώδης δημοσιογράφος Κ. Ρίσθης στό Ξενοδοχείο τού «Στέμματος» και ό νεκρός τόν μετεφέρθη στό Μοναστηράκι, τόν διοικητικό συμβούλιο τού τότε μόλις συσταθέντος «Συνδέσμου Δημοσιογράφων» έκαμε μιά βιαστική τσιουρέ σέ διαφόρους γνωστούς Άθηναίους πός συλλογήν έράνων γιά τήν κηδεία τού συναδέλφου.

Ή έπιτροπή εκείνη, ή όποια άπετελείτο από τούς Δ. Δημερ, Δ. Βρατανών, Ζαχ. Παπαντωνίου, Θ. Καλογερόπου, Γ. Παπαγιάννου, και Γ. Μαραγκόπουλο, έπήγε και στό σπίτι τού Θέμου Άννινου, στή διασπαύραση τών όδων Άμυλίας και Ξενοφώντος, γιά νά τού ζητήσει τόν όβολόν του.

Τόν βρήκαν μπρός στό γραφείο τού καθισμένο κι' έργοζόμενο.

— Καθήστε, τούς είπε ό Θέμος, και έξακολούθησε νά ζωγραφίζει. Κάποτε—κάποτε τούς έρωτιζε γιά κάποια ματιά, τούς ρωτούσε γιά τόν θάνατο τού Ρίσθ, γιά τήν ίδρυση τού πρώτου εκείνου δημοσιογραφικού Σωματείου και μετά έσκυβε πάλι και ξανακοιταζόσε.

Πέρασαν έτσι άρετά λεπτά, ώσπου έξαρνα ό Θέμος γύρισε και τούς είπε σιωδά—σιωδά:

— Κύριοι, αυτή είνε ή προσφορά μου

Και τούς έδωσε τόν χαρτί, στό όποιο είχε σκαρώσει τά σκίτσα τους.

Ή έπιτροπή, ή όποια άπεθανάτιζετο στό σκίτσο εκείνο, εύχαρίστησε μέν τόν Άννινο, άλλα δέν άποφάσισε και νά φύγη. Κοντοστεζόντουσαν.

Έπί τέλους, κάποιος άπ' τήν παρέα, δειρμινένον και τή γνώμη τών άλλων, είπε με ύφος μελοδραματικό:

— Κύριε Άννινο, έχοιμε άπόλυτη άνάγκη χρημάτων και επειδή ή φάσις μας δέν έχουν άξίαν έμπορεύσιμον, έστω κι' άν είχαν φιλοτεχνήθει άπ' τόν Γκρέκο ή τόν Ρέμπραντ, λαμβάνοιμε τήν τιμή νά σάς παρακαλέσοιμε, ότως τού άριστουργήματος τούτου γίνετε άγοραστής... ήμείς ό ίδιος έδώ επί τόπου...

Γιά νά τούς ξεφορτωθή τότε, ό Θέμος τούς έδωσε μερικά ψιλά, τούς έχάρισε και τόν σκίτσο κι' έτσι έξώφλησε με τόν πρώτο Σύνδεσμο Δημοσιογράφων, ό όποιος έγεννήθηκε άπ' τόν θάνατο τού Ρίσθ.

Τό σπίτι τού Θέμου Άννινου κατά τόν 1920 έγινε έκλογικό κέντρο τού άειμνήστου Γούναρη. Τόν ιδιαίτερο γραφείο τού Γούναρη, ήταν ακριβώς τόν γραφείο τού Θέμου. Σ' ένα δέ άπ' τά γραφεία που έργάζοντοσαν πάλαι ποτέ οί συντάκτες και συνεργάτες τού «Άστεως»—ό Μπαμής Άννινος (συνδριτής τού σατυρικού «Άστεως»), ό Γ. Παρασκευόπουλος, ό Μητσάκης, ό Ταγκόπουλος, ό Καλλιμαίνος—είχε εγκαταστήσει... κορφείο γιά τούς φίλους τού κόμματος ό κ. Πρόεδρος τών Προέδρων.

Λίγα χρόνια μετά, τόν σπίτι αυτό τού Θέμου έγινε «Μέγαρον έκθέσεων». Έγκατεστάθη σ' αυτό ή τόσο πολύ φημισμένη πρώτη Έκθεσι Στρατηγολόγων, στήν όποια άναρτήθηκαν πρός πώληση και θαυμασμόν όλα τά έργα τών... Τιντορέττον και τών Ραφαήλων τών Άθηνών, της μεταπολεμικής εποχής.

Όταν ό Στρατηγόπουλος μετέφερε τήν Έκθεσι τού στήν όδον Φιλελλήνων, τότε και ή πολιταρχία όσια Άννινου μετεβλήθη σέ... ταβέρνα, με τόν μοντέρνο τίτλο «Ταβέρνα ή Παλιά Άθήνα». Κι έτσι, εκεί όπου άλλοτε—και στήν παλιά εποχή της δόξης κι' άργότερα—ήσαν άνησινόμενα σποτάς τοίχους ζωγραφικά έργα, ναύτο μύστ, άνθη και φρούτα κάθε εποχής, λαοί... με περσικήλα, κινήγια, έλάρια και ψάρια και λίνες και θάλασσες, κατόπιν, με τήν ταβερνοποίηση τού οί κόμματος, άνησινόντο τά ίδια πράγματα, άλλα ναύτο βιβλία, Συναγώγες, άνάκια, της ώρας σκαμμένα, λαγοί φέροντες στό στόμα δάρνη και γαυράλλα, γαύοι...

Κι όμως, και καμιά φορά και φασαρία, δια έκ τού φημισμένου.

Ή ταβέρνα αυτή, ή όποια δέν είχε βέβαια καμιά σχέση ούτε με τήν παλιά, ούτε με τή νέα Άθήνα, έγινε γιά μιά διετία τομφοκόσμιό, κοινωνικοφιλολόγο κέντρο. Και είχε μεγάλη πελατεία από σκίτσα, από «ειδανόμενους» και από ήμυλους.

Εύτυχως τού άπενέθη τώρα ό καμιάς τού έργολάβου και κατεδάφισε τόν ιστορικό αυτό σπίτι, σώζοντάς τόν έτσι, ποιος ξέρει, από πόσες και ποιές άναρχίες, ως όποιος τού έπεφύλασε ή σκέψη Μοίρα.

Αίωνία τού ή μνήμη...

Α. ΛΑΜΠΙΚΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ένας άντρας μπορεί νά τήν καταλάβη τόν έρωτα που μιά γυναίκα τρέφει γι' αυτόν. Ή γυναίκα όμως ποτέ.

Βολταίρος: Ή γυναίκες, όπως και ή μαζες πεταλούδιτσες, πάνονται με τή λήθη.

Αλφόνσος Κάρ: Ή καρδιά της γυναίκας μοιάζει με τόν χιόνι, που έμια πατητή λιγάκι μεταβάλλεται σέ βούρκο.

Αλφόνσος Ζολά: Τόν γοητευτικότερο πράγμα που τρεβάει άκατανίκητη τή γυναίκα, είνε τόν μυστήριο.

Βοατούρ: Ό Χ. Τρικούνης. (Ζωιογραφία τού Θ. Άννινου).

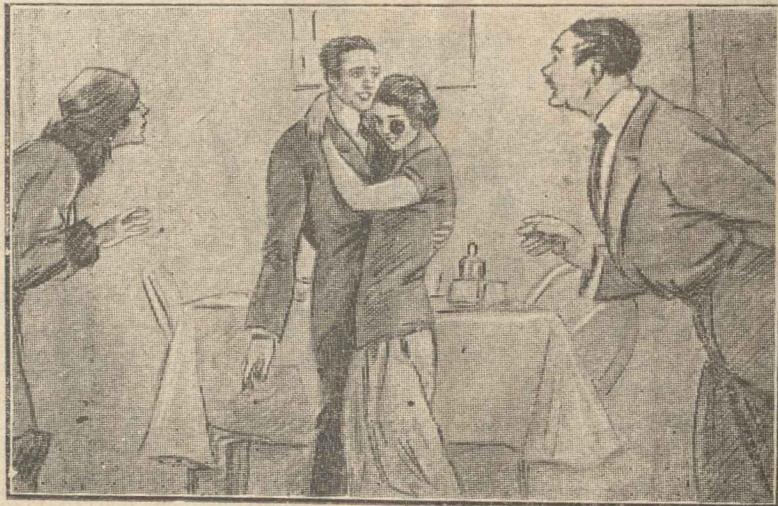
ΙΤΑΛΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

Η ΣΤΡΙΓΓΛΕΣ ΠΟΥ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΑΡΝΑΚΙΑ

(Μονόπρακτη Κωμωδία)

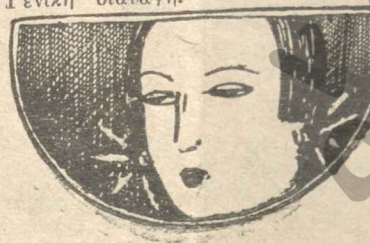
ΠΡΟΣΩΠΑ: ΠΕΡΙΚΛΗΣ, άντρας της ΜΑΡΙΝΑΣ.
ΣΤΕΦΑΝΟΣ, άντρας της ΑΝΝΕΤΤΑΣ.
(Στο σπίτι του Περικλή και της Μαρίας, στην τραπεζαρία.
Αριστερά η κρεβατοκάμαρα. Δεξιά η κουζίνα. Πόρτα στο βάθος).
ΜΑΡΙΝΑ, (στρώνει το τραπέζι). — Βράδυνας κώλας.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ, (μπαίνοντας απ' την πόρτα που είναι στο βάθος).
— Καλησπέρα, αγάπη μου.
ΜΑΡΙΝΑ. — Τόσο γρήγορα;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — "Αν έχω μόνον ύστερ' από πέντε λεπτά, θα μου έ-
λεγες: «Γιατί άργησες?»
ΜΑΡΙΝΑ. — Γιατί δεν έχω ποτέ στην ώρα σου!
ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — Ποτέ δεν είσαι ευχαριστημένη... "Ας είναι. Τι
θα φάμε;
ΜΑΡΙΝΑ. — Θα το ιδής στο τραπέζι.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — Και πότε θα κάσουμε στο τραπέζι;
ΜΑΡΙΝΑ. — Όταν θάρη η ώρα. "Αντί να με ξαλίζεις τώρα με
τις ερωτήσεις σου, μπορούσες, θαρρώ, να τριγυρίζεις ακόμη λίγο στο
δρόμο και να κάνεις γλυκά μάτια στις μοδιτρούλες.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — Εγώ δεν κάνω γλυκά μάτια σε καμιά.
ΜΑΡΙΝΑ. — Γιατί είσαι άσχημος κι' αντιπαθητικός!
ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — Μαρίνα, σε παρακαλώ. Μην αρχίζεις πάλι...
ΜΑΡΙΝΑ. — Εσύ άρχίζεις!
ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — Εγώ σε ρώτησα με τον γλυκύτερο τρόπο του κό-
μου, τι θα φάμε. Μου φαίνεται πως είναι μια ερώτηση που επιτρέ-
πεται να την κάνει κανείς στη γυναίκα του. (Αφίνει το καπέλλο του
σε μια καρέκλα).
ΜΑΡΙΝΑ. — Πότε θα κόψεις αυτή την κακή συνήθεια, να μου λε-
ρώνεις τις καρτέλες με το καπέλ-
λο σου;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — Το καπέλλο
μου είναι πολύ καθαρό. (Τό παίρ-
νει και το βάσει αλλού). — Λοι-
πόν, τι θα φάμε;
ΜΑΡΙΝΑ. — Βιάζεσαι για να
πάς να παίξεις ντόμινο;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — Δεν είμαστε κα-
λά... (Πηγαίνει ως το κατώφλι
της κουζίνας και μυρίζει).
Κοκκινιστό;
ΜΑΡΙΝΑ. — Ούφ! Ναι! Κοκ-
κινιστό!
ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — Θανατία! Τι
άλλο;
ΜΑΡΙΝΑ. — Μακαρόνια.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — "Υπέροχα! Κι' έ-
πειτα;
ΜΑΡΙΝΑ. — "Αχλάδια.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — "Εξοχα!
ΜΑΡΙΝΑ. — Περιμένω να
γυρνάξεις πάλι, όπως κάποτε
πάντα.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — Δεν γυρνά-
ξα! Είπα μόνο: Θανατία! "Απέ-
ροχα! "Εξοχα!...
ΜΑΡΙΝΑ. — Στο τραπέζι όμως, με την πρώτη μουλιά, αρχινάς
τη γκρίνια: "Ανάτο! "Ανητο! "Αλμυρό!...
ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — Δεν ξέρω τι έχεις κι' είσαι όλο νεύρα...
ΜΑΡΙΝΑ. — Εσύ με πειράζεις στα νεύρα!
ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — Τι σου κάνω;
ΜΑΡΙΝΑ. — Τίποτα. Μή μου μιλάς!... (Χτυπά το κονδοβί της
εξώπορτας). Ποιος είναι;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — Ξέρω κι' εγώ!
ΜΑΡΙΝΑ. — Θα είναι κανείς από τους άγνωστους φίλους σου.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — Δεν έχω κανέναν...
ΜΑΡΙΝΑ. — Τι περιμένεις; Πήγαινε, καλέ, ν' ανοίξεις!... (Ο
Περικλής βγαίνει και ξαναγυρίζει με τον Στέφανο που κρατάει ένα
πακέτο στο χέρι).
ΣΤΕΦΑΝΟΣ. — Σας βρίσκω στο τραπέζι...
ΜΑΡΙΝΑ. — Μα μου φαίνεται πως τέτοια ώρα τρώει ο κόσμος...
ΣΤΕΦΑΝΟΣ. — "Ακούστε... Χωρίς κομπλιμέντα... Με δέχθεθε
κι' έμένα;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — Ευχαριστώ!
ΜΑΡΙΝΑ. — Λες ευχαριστώ, ενώ ξέρεις ότι δεν υπάρχει τίποτα...
ΣΤΕΦΑΝΟΣ. — Μην πειράζεστε. Δεν πεινώ πολύ... "Επειτα, έχω
φέρει κι' εγώ κάτι... (Αφίνει το πακέτο του πάνω στο τραπέζι).
ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — Κι' η "Αννέττα; Θα την αφήσετε μόνη;
ΣΤΕΦΑΝΟΣ. — Δεν υπάρχει πειρά "Αννέττα...
ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — Πώς;
ΜΑΡΙΝΑ. — Πώς;
ΣΤΕΦΑΝΟΣ. — Μάλιστα... Είπα: Δεν υπάρχει πειρά "Αννέττα...
"Η γυναίκα μου μ' εγκατέλειψε κι' έφυγε...
ΜΑΡΙΝΑ. — Τι λέτε!...

ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — Γενική διαταγή... "Αγκαλιασθήτε!...

δρόμο, τώρα πειρά, θα γυρίσω το μούτρου μου από την άλλη μεριά...
"Ηταν μια στρίγγλα!...
ΜΑΡΙΝΑ, (ταραγμένη). — Μην κάνετε έτσι... Μπορεί όμως να
έχετε δική... Θα έπρεπε ωστόσο ν' άκουση κανείς και την "Αννε-
ττα... (Χτυπά το κονδοβί της εξώπορτας). — Ποιος είναι άραγε;
ΣΤΕΦΑΝΟΣ, (τρέποντας από τον θυρό του). — "Αν είναι εκείνη,
μην της πείτε πως είμαι εδώ. Δεν θέλω να την ιδώ... Βοήθε με
πρόφασι...
ΜΑΡΙΝΑ. — Ελάτε, κύριε Στέφανε... Κάμετε λίγη ύπομονη...
ΣΤΕΦΑΝΟΣ. — "Υπομονή; Φτάνει πειρά... Δεν άντεχω... (Με
πελισμένο ύφος). — Πού να κρυφτώ; Πού να κρυφτώ;
ΜΑΡΙΝΑ. — "Εκεί, στην κουζίνα!...
ΣΤΕΦΑΝΟΣ. — Θα έτοιμάσω και το φαί... (Βγαίνει).
ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — Σου κάνω κι' εγώ συντροφιά... Δεν μ' άρεσαν ή
στρίγγλες!...
ΜΑΡΙΝΑ. — Περικλή!... (Πηγαίνει, ανοίγει και ξαναγυρίζει
με την "Αννέττα). — "Αννέττα μου! Καλή μου φίλη!...
ΑΝΝΕΤΤΑ, (την αγκαλιάζει). — "Αν ήξερες πόσο είμαι δυστυ-
χημένη!
ΜΑΡΙΝΑ. — Θάρρος, "Αννέττα!...
ΑΝΝΕΤΤΑ. — Τα μάτια, λοιπόν; "Ηθε και σάς τα είπα, έ; Μην
τόν πιστεύετε! Μην τόν πιστεύετε!... "Εγώ είμαι το θύμα! Το ίδιο
θύμα! (Κλαίει).
ΜΑΡΙΝΑ. — Κάνε να ξεκουρασθής...
ΑΝΝΕΤΤΑ. — Πειθαίνομ από την κόπωση... Εγύριζα ως ταράς
σάν τοιλή... "Από το πρωί...
ΜΑΡΙΝΑ. — "Οχι από τις εφτά, όπως έγραφε;
ΑΝΝΕΤΤΑ. — "Α, ναι! "Από τις εφτά... Πάω να χάσω το μω-

λά μου. Δεν ξέρω πειρά πού να πάω... Δεν έχω κανέναν!... "Ηθε
τι σάς έδω... "Ηθε να φάω μαζί σου...
ΜΑΡΙΝΑ, (στενοχωρημένη). — Μα...
ΑΝΝΕΤΤΑ. — Μην πειράζεσαι... Ξεφερα κι' εγώ κάτι μαζί μου.
(Αφίνει ένα πακέτο πάνω στο τραπέζι). — Πές μου, τόν είδες;
ΜΑΡΙΝΑ. — "Ο καμμένος... Είπε αξιολύπητος...
ΑΝΝΕΤΤΑ. — Αυτό το κτήνος;... Μα δεν βλέπεις λοιπόν πόσο μ'
έκανε δυστυχισμένη; "Η ζωή μου ήταν σωστό μαρτύριο. Το τέρας!...
Μαζί με τούτα μέσα σε μια κόλαση!...
ΜΑΡΙΝΑ. — Μή λες τέτοια λόγια, "Αννέττα...
ΑΝΝΕΤΤΑ. — "Ηταν ένας εγωιστής! Νά, τί ήταν!... "Όλοι οι
άνθρωποι είναι εγωιστές... Μας θέλουν πάντα γλυκομίλητες, τρυφερές,
παισιώτες... Πώς είναι δυνατόν! Νομίζεις πως έχουν δική, Μαρίνα;
ΜΑΡΙΝΑ, (αμείδωλα). — Ξέρω κι' εγώ!... "Ισως...
ΑΝΝΕΤΤΑ. — "Οχι! Είναι αδύνατον! "Η ζήλεια του ήταν ανυπό-
φορη... Σε ζήλευε εμένα ο άντρας σου;
ΜΑΡΙΝΑ. — "Οχι...
ΑΝΝΕΤΤΑ. — Τι ευτυχισμένη που είσαι!... "Ο δικός μου μ' έβα-
νιζε, πολλές φορές μάλιστα έσθκωνε το χέρι του...
ΜΑΡΙΝΑ. —... Κι' έδινε μαζί στα μούτρα του...
ΑΝΝΕΤΤΑ, (εκαπληκτική). — Πώς το ξέρεις;
ΜΑΡΙΝΑ. — Είπα, "Αννέττα, ήσυχασε...
ΑΝΝΕΤΤΑ. — Νά ήσυχάσω!... Ξέρω τι θα κάνω... Ξέρω πως
θα δώσω ένα τέλος σ' αυτή τη μαρτυρική ζωή μου... Θα σκοτωθώ.
Μαρίνα!...
ΜΑΡΙΝΑ. — Τι παιδί που είσαι!... Κι' οι δύο σας κάνετε σάν μι-
κη παιδιά... "Αν ήθελες να φανής κι' εσύ λίγο καλή, να αναγνω-
ρίσεις μερικά σφάλματά σου...
ΑΝΝΕΤΤΑ. — Ποτέ! Δεν θέλω να τόν ξαναϊδούν τα μάτια μου!
ΜΑΡΙΝΑ. — "Εμείς ή γυναίκες ωστόσο πρέπει να παρα-
λάσουμε καμιά φορά...
ΑΝΝΕΤΤΑ. — Μ' αυτός δεν είναι άνθρωπος!... Δεν μπο-
ρώ να ζήσω μαζί του πειρά... Προτιμώ να μένω για πάντα
μαζί σου. "Εχεις ανάγκη από ύπηρετρια; Πάρε με έμένα.
Δεν τρώω πειρά, ξέρεις... Θα σε βοηθάω να στρώνεις το
τραπέζι... Θα ιδής... Τι όμορφα πού θα είναι! "Όπως τό-
ρα που είμαστε τρείς...
ΜΑΡΙΝΑ, (δειλά). — "Αν είμαστε περισσότεροι;
ΑΝΝΕΤΤΑ. — "Εχεις κανένα καλεσμένο; "Ακόμα καλύ-
πτε! Θα ξεσκάσω λιγάκι. Είναι νέος;
ΜΑΡΙΝΑ. — Ναι.
ΑΝΝΕΤΤΑ. — Συμπαθητικός;
ΜΑΡΙΝΑ. — Πολύ.
ΑΝΝΕΤΤΑ. — Τι συμπάσσι!
ΜΑΡΙΝΑ. — Θέλεις να σου τόν συστήσω;
ΑΝΝΕΤΤΑ. — Είναι εδώ;
ΜΑΡΙΝΑ. — Ναι, Στάσου να τόν φωνάξω... (Φωνάζει
κάλ). Κύριε Στέφανε...
ΑΝΝΕΤΤΑ. — "Εκείνος εδώ!...
ΣΤΕΦΑΝΟΣ, (προβάλλει το κεφάλι του από την πόρ-
τα της κουζίνας). — Κυρία μου... (Μόλις βλέπει την
Αννέττα). Εκείνη εδώ...
ΜΑΡΙΝΑ. — Μα σταθήτε λοιπόν. Μην κάνετε σάν παιδιά...
ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΑΙ ΑΝΝΕΤΤΑ. — Ποτέ!... Ποτέ!...
ΑΝΝΕΤΤΑ. — Τέρας! (Τρέχει και κρύβεται στην κρεβατοκά-
μαρα της Μαρίας).
ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — Στρίγγλα! (Μπαίνει πάλι στην κουζίνα).
ΠΕΡΙΚΛΗΣ, (έρχεται από την κουζίνα). — "Ελυσαν τα μα-
καρόνια...
ΜΑΡΙΝΑ. — Περικλή! Είναι εδώ κι' η γυναίκα του!
ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — Το ξέρω... Τα βλέπεις;... "Εκεί καταλήγουν ή
τρίτες...
ΜΑΡΙΝΑ. — Το σφάλμα είναι δικό του...
ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — "Ισως και τόν δύο... Κι' οι δύο φαίνε... "Όταν
πεί η γκρίνια στο σπίτι, από παράδεισος γίνεται κόλαση!...
ΜΑΡΙΝΑ, (συλλογισμένη). — "Εχεις δική...
ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — "Ελα τώρα λοιπόν να φάμε κι' ές ελπίσουμε πως
θα τόν μοιάσουμε...
ΜΑΡΙΝΑ. — Κι' εκείνοι;... "Ο Στέφανος κι' η "Αννέττα;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — "Αλήθεια... Τους έβλεπα...
ΜΑΡΙΝΑ. — Δεν θέλουν να συμπιλωθούν...
ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — "Α! Μα εδώ μέσα, εγώ είμαι ο κύριος! "Αγκάλια-
σε με σφιχτά!...
ΜΑΡΙΝΑ. — Εγώ;
ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — Ναι, όπως όταν μ' αγαπούσες.
ΜΑΡΙΝΑ. — Μα... σ' αγαπώ πάντα. (Τόν αγκαλιάζει).
ΠΕΡΙΚΛΗΣ, (φωνάζει). — Στέφανε!... Κυρία "Αννέττα!...
(Βγαίνουν κι' οι δύο στο κατώφλι της πόρτας). Γενική διαταγή.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — Κι' έσεις!... (Ο Στέφανος προσ-
παθεί να μην δει την Αννέττα). Γρήγορα γιατί θα σάς ά-
νισμα νηπιούδες!...
ΣΤΕΦΑΝΟΣ, (προχωρώντας). — Σ' άκούω για-
τί έχω πεθάνει της πείνας... "Οχι για τίποτε άλλο.
Μη νομίζεις πως υποχωρώ. "Εγώ έχω χαρακτήρα.
ΑΝΝΕΤΤΑ. — Κι' εγώ το κάνω γιατί πενιάω.
"Επαινώ στο στομάχι μου κι' όχι στην καρδιά μου.
(Αγκαλιάζονται και φιλιούνται).
ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — Κι' ύστερα λένε πως ή πείνα εί-
ναι καλός σύμβουλος... Μαρίνα, αγάπη μου, γρήγορα.

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΔΙΑΔΟΓΟΣ

(ΤΟΥ ΜΠΙΓΓΙΕΡΝΣΕΡΝ ΜΠΙΓΓΙΟΡΝΣΟΝ)

— Μές' στο δάσος όπου πήγα—άκουσ' πατέρα;—
άδεια βοήκη τη φωνή! την περσινή
και καμιά, πουλού, δεν άκουσα φωνή.
— Τό πουλί, που μάς τραγουδάει, παιδί μου—
πέρα πέταξε απ' της θάλασσας το κύμα—
και, πούδς ξέρει μήπως βοήκη έχει το μνήμα.
— Πού να πήγε; γιατί πέταξε, πατέρα;
— Πάει, ξεστότερο ζητώντας φως κι' αέρα.
— Μα, πατέρα, νάναι τάχα αυτό σωστό
να πηγαίνει μοναχό του, το τρελλό,
τη στιγμή που έμεις καθόμαστε εδώ πάντα;
— Νέους θύμους ό "Απρίλης του ζητάει.
Νά τους εβρη ό "Απρίλης κάθους τώρα πάει
σάν γυρίσει θα το άκούσουμε ξανά.
— Μ' άν πεθάνει μέσ' στης θάλασσας το σάλο;
— Δεν πειράζει, γιατί πίσω του έρχεται άλλο.

ΑΦΙΕΡΩΣΗ

(ΤΟΥ SHELLEY)

"Όταν σπαίνουν ή γλυκιές, αγαπητές φωνές,
ή μουσική τους άντηζει στη μνήμη... "Η μουσική
των μενεξέδων των γλυκών όταν σιγοπυθαίνουν
ζούνε μέσα στην αίσθησι άκόμα κι' άνασταίνουν.
Πλήθος ροδόφυλλα, νεκρό το ρόδο σάν θα κλίνη
πιά στην αγαπημένη μας σκορπίζουμε τώρα πάει
"Ετσι πάνω στις σκέψεις σου, σάν πάλω φύγει πειρά
ό ίδιος θάρη ό "Ερωτας να κοιμηθ ή λαφριά.

LES PETITES FÉES

(ΤΟΥ ΖΑΝ ΜΟΡΕΑΣ)

Με τα μακρά σας τα μαλλιά, μικρές μου νεραϊδίτσες
με νανουρίζετε γλυκά, τόν ύπνο να μ ή χάσω.
Με τα μακρά σας τα μαλλιά, μικρές μου νεραϊδίτσες,
στο μαγεμένο δάσο.

Στο δάσο με τα ιερά, σάν σε νάο, ξεφτέρια,
Μοίρες καλές, καλόγυναες, μ' ήβρατε κοιμιστό
και κοιμιστό μου δώσατε απ' τ' άγια σας τα χέρια
το σκήπτρο να βαστώ.

Κι' άν ξέρω τώρα, τα χρυσά τα σκήπτρα, τα τραγούδια
του δάσου—πλάνη, μάγεμμα, πως είναι, όμως πάλι
ές ήταν πλάνη, μάγεμμα, κλάω σάν μικρό παιδάκι
που ό ύπνος μου δεν βάσταξε στου δάσου την άγκλη...
— Κι' άχ! να κοιμόμουν πάλι.

ΚΙΝΗΖΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

(2255 π. Χ.)

"Αμα πού προβάλλει ό ήλιος
τρέχω, πάω στη δουλειά
κι' άμα θαυμάζεις ό ήλιος
εκαπληκτικά σάς, παιδιά...
Σάν διαβάσω, άπ' το πηγάδι
πίνω κροσάλλια νερό
σκάβω στέγνω και χορταίνω
απ' τόν ιδρώ μου άγρο.
"Αμα πού προβάλλει ό ήλιος
τρέχω πάω στη δουλειά...
— Για τη θέση μας τι παίρνεις
τόσον κόπο βασίλιν;
Κόμει τ' άνθη του καιρού
που δεν πέρασαν άκόμα
πριν σκορπίσουμε στο χώμα
κόμει τ' άνθη του καιρού.
Τή καλιά προτού ν' άκούσας
του πουλιού του θλιβερού,
που τό λένε Τικονέι
και που κλαίοντας μάς λέει:
πάνε τ' άνθη του καιρού!
Μετάφρ. ΑΓΓ. ΣΗΜΗΡΙΟΤΗ

ΑΠ' ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΧΑ'ΙΝΕ

Κάθε μου άγάπη άνήθηκα, κάθε μου πίστι έχασα.
γχαίσιμα δίλους τούς βοήθους που άλλος είχα στήσει
και τό Θεό που μ' έπαισε κι' αυτόν άκόμα έχασα
Γιατί, άλλοιμονο! τρελά εμένα έχω άναστήσει...

ρα, το φαί...
ΜΑΡΙΝΑ, (που λαλεί από τη χαρά της, τρέχει προς την κου-
ζίνα). — "Αέσας, γυνά μου! (Ο Περικλής, ή
"Αννέττα κι' ο Στέφανος που έμειναν μόνι γε-
λούν κρυφά με την καρδιά τους. "Ο Περικλής
τους σφιγγει το χέρι).
ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — Είσατε πρώτης τάξεως θεατοί-
νοι! Εξαιρεστό πολή φίλη μου. Είμαι τώρα βέβαιος
ότι, για τρείς μήνες τουλάχιστο, ή Μαρίνα θα έινε...
ΣΤΕΦΑΝΟΣ. — Καλή σάν την "Αννέττα.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ. — Κι' έλπιώμνη ή δω...
ΜΑΡΙΝΑ, (μπαίνοντας με μια πακέτα).
μακαρόνια!...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΠΑΘΗΤΙΚΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

(Η δεσποινίς ντε Δωνάι
(κατόν κυρία ντε Στάελ),
στον έπαιση ντε Μενίλ).
Παρίσι, 15 Ιουλίου 1719.

Έλποτα μου,
Δεν μπορώ να ζήσω αν δεν σε βλέπω συχνά... Νό-
μισα πως βρήκα ένισχυσι κι' άνακούφιση στην έλπίδα,
να του κάκων: Ούτε και σ' αυτή βρίσκω βάλαμο των
πόνων μου και παρηγοριά της πονεμένης μου ψυχής...
Είμαι άπελπισμένη...

Η ψυχική μου κατάσταση κατάντησε σε τέτοιο χάλι,
ώστε όλα γύρω μου μου φταίνε και μ' ένοχλούν άνυπό-
φορα... Όλες αυτές τις μέρες που μου λείπεις, προ-
σπάθω να μάτια να τις κάνω να μου φανούν λιγότερο
πληρτικές, λιγότερο βασανιστικές... Ριζήκα σαν δι-
θυρά άνακούφιση στις άσασχολήσεις μου αυτές, έννοιωσα άντίθετα πιο
φραμκαρό και πιο όδυνηρό το δηλητηριώδη εξ αίτιας σου...
μιας μου φίλε...

Αυτή τη στιγμή είμαι κλεισμένη στο δωμάτιό μου. Ξέρω με
λύσσα όλα τα προσκλητήρια που μωρθάν για τους άποψινούς κι' αλ-
φισανούς χορούς, δηλώσα κατηγορηματικά στους δικούς μου ότι δεν τό
κοννάω βήμα απ' το σπίτι και τους παρακάλεσα κατόπιν να μη μ' έ-
νοχλήσουν καθόλου, γιατί έγω τρομερό πονοκέφαλο, ό οποίος με βα-
σανίζει φοιχτά.

Ναι... Με βασανίζει φοιχτά, σκληρόκαρδε φίλε μου, και μου τόν
χάρισε ή άπορία σου κι' ή άδιαφορία σου, καθώς και ή άσυνγγόρητη
αμέλειά σου — άς την πούμε έτσι — να μην έννοης ν' άπαντας στο
τόσα γράμματά μου...

Άς είνε... Κλείστηκα λοιπόν από νοίρες στην κάμαρά μου, ξα-
πλώθηκα στο ντιβανδά μου με τό κεφάλι μου βαρό και, κλεινώντας τα
μάτια μου, άρχισα μία συζήτηση, άτελείωτη και τροφική, μαζί σου, ά-
γαπημένε μου!...

Μην ξαφνιάζεσαι... Ναι... Μιλούσα μαζί σου, ώρες δολώλρες
συνέχεια, και σου μωμωούριζα παθητικά, δσα γλυκόλογα άγάτης σου-
χο ως τότε ψιθυρίσει, κάθε φορά που μάς δεχόταν προστατευτικά,
στην άγκαλιά του, το πικρό σκοτάδι του κήπου του σπιτιού σου...

Και σ' έβλεπε συγχρόνως... Τη χάζιδε ήδονικά το γλυκύμυ-
μά σου και παρακολουθούσε διασμένη τ' άργικονήματα των χειλών
σου, την ώρα που μωλέςες κι' έόν ξανά τα πλάνα σου λογάκια...

Κι' όταν, ξετρελλιαμένη πειά απ' το νοσταλγικό ξεχειλίσμα της ά-
γάτης μου για σένα, άνοιξα με λαχάρα τα χέρια μου για να σε σφιχ-
τώ — όπως τόσες φορές — στην άγκαλιά μου... τότε, μονάχα τότε,
έννοιωσα πως ήσαν ψέμματα τα δσα έβλεπε κι' άκουγε ή ψυχή μου...

Μου κοστίζει, καθώς βλέπεις, φοιχτά ή άπουσία σου, χονός μου...
Χάνω τον ύπνο μου σαν μου λείπεις, χάνω τό άνεξάντηλό μου κέφι,
χάνω την ήσυχία μου δσο είνε μέ-
ρα, κι' άγρυπνώ ως τό πρωί σαν
μέ σκεπάζει ή νύχτα... Κι' όπως
τά χάνω οι' αυτά και ύποφέρω
σαν κολασμένη απ' την έλλειψη
σου, έτσι με χάνουν κι' έμένα οι
δικοί μου κι' οι γνωστοί μου, σε
σημείο ώστε, άφού με παρεξηγή-
σαν πολλές φορές και μωψάλαν
τόν αναβαλλόμενο, άρχισαν κατό-
πιν να ύποστηύονται και την αλή-
θεια...

Άλλοιόμνο μου, αν τη νοιάσουν,
άγαπημένε μου... Φοβόμια πως ήά
σε χάσω τελείως τότε, και γι' αυ-
τό στα τόσα βάσανά μου έβαλα κι'
άλλον μπελά, τόν πιο χειρότερο
απ' όλους:

Νοιώθω στιγμές γαλήνης κι' εύ-
τυχίας μόνον στο έμωναχισμα
αυτό του έαυτού μου με τόν έαυτό
σου... Μα όχι με τόν έαυτό σου
τόν ζωντανό και υλικό, αλλά τόν
άλλον, τόν ψυχικό, όπως μου τόν
φέρνει μπρος στα μάτια της ψυ-
χής μου ή φαντασία μου κι' ή σκέ-
ψη μου...

Μιλώω τότε μαζί σου πιο τρι-
φορά και πιο ζωηρά, πράγμα τό
όποιο δεν θα τοίμωσα να τό κά-
νω, αν ήσουν πραγματικά παρόν.
Τι τά θέλεις... Και στίς πιο του-
φορές στιγμές σου, σ' έννοιωθα
κάπως έπιστόλαιο, και ή λεπτή σου
ειρωνεία στο κάθε άγνό και άβολο
ξεχειλίσμα της καρδιάς μου, πάλν-

τα με ψήφαινε έλαφρά μαζί
σου και μ' έκανε δειή κι' άτολημη.

Άχ!... Πόσο θα χαρώ, μα και πόσο θα πονέσω
συγχρόνως, αν μάθω πως κι' εσύ, μακριά μου, ύποφέ-
ρεις άλλο τόσο σαν και μένα!... Υποφέρω απ' όλα
τά μαρτύρια που ύπάρχουν στον κόσμο, τά βανά κι' ά-
ξια να σπαράξουν μία φτωχή καρδούλα, τόσο εύαίσθη-
τη σαν τη δική μου... Και θέλω να νοιώσης, έστο
και μία μονάχα φορά, την πίκρα τη δική μου, έσύ ή
μοναδική της άφορη, για να με λιπαρής λιγάκι έκει-
τα... Μα πάλι, αν νοιώσεις μία τέτοια πίκρα κι' εσύ,
άπαράλλαχτη σαν τη δική μου, θέ να πονέσης τόσο,
ώστε και στη σκέψη άκόμη αυτού του πόνου σου βο-
γάει με σπαργαμό ή καρδιά μου...

Όχι, χίλιες φορές όχι, λατρεία μου μοναδική...
Τυραννισέ με καλύτερα δσο πιο άσπλαχνα μπορείς, να να μην έ-
θώ ποτέ μου να σε ιδώ να ύποφέρης εξ αίτιας μου, όπως κι' ε-
σύ ποτέ μου να σε ιδώ να ύποφέρω εξ αίτιας σου...

Όχι... Χίλιες φορές όχι... Σάν τό σκέτομαι ένα τέτοιο πράγμα
μωρχεται τρέλλα... Και στη σκέψη αυτή την τόσο όδυνηρή, δι' αμο-
κάποτε να νοιώσης ίσως τούς πόνους μου και τούς καύμους μου, μωρ-
χεται να σου φωνάξω με δση δίνυμα και λαχάρα κλεινό στην ψυχή μου...

Προτιμώ καλύτερα την ήσυχία σου, απ' την άγάπη σου...
Ναι, γλυκεριά μου λατρεία... Άν πρόκειται ναύσι εγγραμ-
πάντα, παύοντας να μ' αγαπάς, μη μ' αγαπάς καθόλου... Άν πρό-
κειται να νοιώθω τόν έαυτό μου έντυχημένο, με φιλία της ζωής σου,
έντυχίας και γαλήνης, προτιμώ τότε χίλιες φορές τό δάκρυ και τόν πόν-

Πελάγισα τελείως, άγαπημένε μου... Άσχισα να τά χάνω, κι' ή
πέννα μου μηχανικά τρέχει τώρα έπάνω στο χαρτί και ξερίζει όσα
νάσχητα την ταραχή της ψυχής μου... Γιατί μου φαίνεται πως δι-
λάβω τη στιγμή αυτή μία έπιστολή σου, και διαβάσω σ' αυτή ότι νο-
θείς χαρούμενο τόν έαυτό σου, θά σε μάλωνα πικρά...

Θά σε μάλωνα πικρά τη στιγμή αυτή, γιατί αισθάνεσαι χαρά, την
όποια χαρά έν τούτοις εύχομαι, την ίδια αυτή στιγμή, να μη λείπαι πο-
τέ από σένα... Η ψυχή μου τρομυζείται διαρκώς νύχτα και μέρα
απ' τό τρελλό μου πάθος για σένα, και γι' αυτό δεν ξέρω ούτε πειά π-
σκέτομαι, ούτε πειά τί θέλω και τί δεν θέλω... Αυτό όμως τό έαυτό
ξεκατομάζω κάπως πιο ευδιδάχοντα και καλύτερα μέσ' από τό χάος κι'
από τη γενική σύγχυση, ή όποια με κυκλώνει, είνε τό έξής:

Θά ήθελα να σε νοιώθω πάντα τελείως έντυχημένο, με τη συ-
φρονία όμως να προέρχεται ή έντυχία σου αυτή μονάχα απ' την άνα-
δαία μας άγάτη και λατρεία!...

Τι λές κι' εσύ;... Είσαι της ίδιας γνώμης;... Ό πόθος μου αυτός
βρίσκει άραγε εύνοϊκό άντίπαλο στο βάθος της καρδιάς σου;... Άν
Πόσο ήθελα να βεβαιωνόμουν για ένα τέτοιο πράγμα!... Όταν π-
στιγμιαίο σβόσιμο όλων των μέχρι τώρα πόνων και σπαργαμών μου...
Όταν τό μόνο βάλαμο για τις καντερές πληγές της κομπιασμένης
καρδιάς μου... Και όταν βρω-
λημονιάς θαυματουργό για δσους
καύμους ποτίστημα, ως τώρα, απ'
την άγάτη μου για σένα...

Γράψε μου γρήγορα, καλέ μου.
Πές μου, μίλησέ μου, χάνε με ν-
τη νοϊούσα αυτή την άτακτα τρε-
ρά, είτε γράφοντας, μου από με-
κρτά άμέσως, είτε πέφτοντας στην
άγκαλιά μου με λαχάρα, μιας
φτάσεις στο Παρίσι...

Είμαι βέβαιη πως μ' αγαπάς.
Απ' τό μωστηριώδη βάθος της
πάρξέας μου βγαίνει σαν άφωτα
μεθυσιτικό ή βεβαδώς μου αυτή
και γλυκαίνει κάθε δίκη μου και
κάθε στενοχώρια...

Τότε γιατί έμμένεις έτσι, στο
να με τυραννίζεις και να με παιδεύεις;
Δεν φοβάσαι άραγε πως ίσως με
άπογοητεύσουν πειά τό τρανταχ-
τικό άπέναντί μου καλωσόμια, και
πάφω πειά να σ' άγαπάω...

Μά ή στιγμή έντυχίας που με
χάρισε πριν από καιρό, είνε τόσο
ουράνιος κι' άξέσπαστος, ώστε ό το-
δύρητος τυραννικό και να μου σπα-
ράξω στο μέλλον, άσπλαχνα μαζί
μου, βεβαιώσω ότι σου τό σπέρ-
μα από τόσα προκαταβολικά κι' έ-
λότελα!...

Όμως γράψε μου γρήγο-
ρα, δσο μπορείς πιο γρήγο-
ρα, δσο μπορείς στην άγκαλιά μου ή-
πσης δσο μπορείς πιο γρή-
γορα...

ΓΑΛΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΔΡΟΜΙΟΥ

πρώτος απ' τούς κατοίκους του χωριού που είδε
τό φάντασμα, ήταν ένας μικρός μάγκας, ό γυνός
της Μαθουρίνας Σωμποιού.

Απ' τόν καιρό που ό άντρας της είχε σκοτωθεί
στον πόλεμο, ή Μαθουρίνα είχε πουλήσει όλα
της τά ύπόχοντα κι' είχε κατοικήσει σ' ένα έ-
ρημοκό χαμόσπιτο, κοντά στη γέφυρα του Πι,
στη μέση του δρόμου που πάει απ' τό Γκομμενέ
στο Μπελ-Τουά.

Ό μικρός της γυνός — που βοηθούσε συνήθως
τόν έρμηκό του χωριού — γύριζε ένα βράδυ στο
σπίτι άρκετά άργά, γιατί είχε συνοδέψει τόν πα-
πά που είχε πάει να μεταλάβη κάποιον έτοιμο-
θάνατο.

Περπατούσε γρήγορα-γρήγορα και βιαστικά.
Ό δρόμος του περνούσε απ' τό σταυροδρόμιο του
Φεγιέ κι' ήξερε καλά ότι δεν ήταν φρόνιμα να
χασμωρή κανείς τη νύχτα στο μέρος εκείνο. Ό-
λοι οι χωριάτες των περιχώρων τό θεωρούσαν
στοιχειωμένο...

Πέρα μακριά, έπάνω κάτ' τό μυτερό καμπανα-
ριό του Λορενάν, ή τελευταίες άχτίδες του ήλιου
έβαφαν τό σύννεφο κατακόκκινα. Τά λίγα καγε-
μμένα δέντρα που φτάναν στο σταυροδρόμιο, θύονταν τις μαύρες σι-
καλίες τους μπροστά στον ξέσαστρο ούρανο. Η πέτρες που καλύσαν

τα δέντρα που φτάναν στο σταυροδρόμιο, θύονταν τις μαύρες σι-
καλίες τους μπροστά στον ξέσαστρο ούρανο. Η πέτρες που καλύσαν

τα δέντρα που φτάναν στο σταυροδρόμιο, θύονταν τις μαύρες σι-
καλίες τους μπροστά στον ξέσαστρο ούρανο. Η πέτρες που καλύσαν

τα δέντρα που φτάναν στο σταυροδρόμιο, θύονταν τις μαύρες σι-
καλίες τους μπροστά στον ξέσαστρο ούρανο. Η πέτρες που καλύσαν

τα δέντρα που φτάναν στο σταυροδρόμιο, θύονταν τις μαύρες σι-
καλίες τους μπροστά στον ξέσαστρο ούρανο. Η πέτρες που καλύσαν

τα δέντρα που φτάναν στο σταυροδρόμιο, θύονταν τις μαύρες σι-
καλίες τους μπροστά στον ξέσαστρο ούρανο. Η πέτρες που καλύσαν

τα δέντρα που φτάναν στο σταυροδρόμιο, θύονταν τις μαύρες σι-
καλίες τους μπροστά στον ξέσαστρο ούρανο. Η πέτρες που καλύσαν

τα δέντρα που φτάναν στο σταυροδρόμιο, θύονταν τις μαύρες σι-
καλίες τους μπροστά στον ξέσαστρο ούρανο. Η πέτρες που καλύσαν

τα δέντρα που φτάναν στο σταυροδρόμιο, θύονταν τις μαύρες σι-
καλίες τους μπροστά στον ξέσαστρο ούρανο. Η πέτρες που καλύσαν

τα δέντρα που φτάναν στο σταυροδρόμιο, θύονταν τις μαύρες σι-
καλίες τους μπροστά στον ξέσαστρο ούρανο. Η πέτρες που καλύσαν

τα δέντρα που φτάναν στο σταυροδρόμιο, θύονταν τις μαύρες σι-
καλίες τους μπροστά στον ξέσαστρο ούρανο. Η πέτρες που καλύσαν

τα δέντρα που φτάναν στο σταυροδρόμιο, θύονταν τις μαύρες σι-
καλίες τους μπροστά στον ξέσαστρο ούρανο. Η πέτρες που καλύσαν

τα δέντρα που φτάναν στο σταυροδρόμιο, θύονταν τις μαύρες σι-
καλίες τους μπροστά στον ξέσαστρο ούρανο. Η πέτρες που καλύσαν

Σαιν-Μέν. Περπατούσε άργά, μά όταν έφτασε στο σταυροδρόμιο του
Φεγιέ, άρχισε να τραγουδά για να πάρη κουράγιο. Θυμήθηκε τό φάν-
τασμα και τού κόπριαν τά ήπατα.

Και να σε λίγο, πριν κάνει καμιά τριανταριά βήματα, άντίκρυσε
ξαφνικά μπροστά του τό φάντασμα, τό ίδιο φάντασμα που είχε ιδεί
κι' ό μικρός Σωμποιού, με τά γένεια και τά μακριά μαλλιά. Ό Γκαμ-
πορέλ, που ήταν λίγο πιομένος, ξεμείωσε άμέσως. Έκανε τόν σταυρό
του και μωμωούρισε μερικά «Πάτερ ήμών»...

Τό φάντασμα τόν είχε ιδεί κι' εκείνο.
— Λέγε καμιά προσευχή για μένα! τού ψιθύρισε πλησιάζοντας.
Και χάζηκε μέσα στα δέντρα...

Τό μόνο σπίτι που βρισκόταν κοντά στο σταυροδρόμιο του Φεγιέ, ή-
ταν της χήρας Προντέ. Όλοι οι χωριάτες λοιπόν συμπύωναν ότι τό
φάντασμα θα ήταν, χωρίς άλλο, τού μακαρίτη τού άντρός της, που
είχε χαθεί — είχε σκοτωθεί, όπως πίστευαν όλοι — στον πόλεμο.

Η χήρα μάλιστα έκανε κι' ένα μνημόσυνο για την άνάστασι της
ψυχής του Προντέ, κι' όλοι την έπαινεσαν γι' αυτό.

Ένα βράδυ με πανέμορφο, ό Φρανσέν άποφάσισε να ξεδιאלήν τό
μυστήριο του σταυροδρομίου. Πήρε τό τουφέκι του, τό κρέμασε στον
όμο και πήγε και κρύφτηκε άπόμωσα στους ψηλούς θάμνους, άντίκρυ
απ' τό σπίτι της χήρας.

Θά είχε ένα τέταρτο που ήταν κρυμμένος, όταν ξαφνικά τό έξα-
σημένο αυτό του άκουσε ένα έλαφρό περπάτημα και σε λίγο διέ-
κρινε μία σιλουέτα ψηλίστην, την ίδια που είχαν ιδεί ό γυνός της
Μαθουρίνας κι' ό Γκαμπορέλ.

Δεν πίστευε σε τίποτα ό Φραν-
σέν, ούτε στο Θεό, ούτε στο διά-
βολο! Είχε περάσει απ' τη φωτιά
του πολέμου, κι' από χίλιες-δύο άλ-
λες περιπέτειες. Κι' όμως στην
περίστασι αυτή έννοιωσε τό πόδια
του να κόβονται και να λυγίζουν.
Μία ανατριχίλα πέρασε σ' όλο του
τό κορμί. Ψάξω, έκανε κοιρά-
γιο και πέταχτηκε μέσ' απ' τούς
θάμνους, σφίγγοντας πάντα τό δι-
κίο του στά χέρια.

Τό φάντασμα σταμάτησε μόλις
τόν είδε.

— Λέγε καμιά προσευχή για
μένα!... τού είπε με φωνή υπό-
κοψη, κι' έκαμε να τραθήσει τόν
δρόμο του.

— Δεν μ' άρέσουν έμένα αυτά
τα άστία! φώναξε ό Φρανσέν. Νά
ή δική μου ή προσευχή!...

Και σηκώνοντας τό φάντασμα,
προέβηκε...

Η μαύρη σιλουέτα λόγισε δε-
ξιά-εξερβά και σωματώθηκε κά-
τω βγαλίζοντας μία κρυφή σπασοκά-
κη. Ό Φρανσέν έτρεξε άμέσως
κοντά στον πληγωμένο και στα-
φως τού φαντασμού τόν γνώρισε
στη στιγμή.

— Ω, Θεέ μου! φώναξε. Έσύ
είσαι, Προντέ!

Ναι, διάβολε, ψιθύρισε ό πει-
γμένος. Έγώ είμαι, ό Προντέ.

— Δεν είχες λοιπόν τραυματεί;
Όχι... Αυτή τη στιγμή όμως μου φαίνεται ότι την έχω άσχημα
Ο Φρανσέν άναγκάστηκε τόν παλιό του συνάεργο και φίλο του
και τόν τραβήξε κοντά σ' ένα από τούς σταυρούς του σταυροδρομίου.
Τόν άκούμπησε εκεί και τού άνοιξε τό ποικιλισμένο στο λαιμό, για να
μπορέσ' η άναπνοή του ελεύθερα.

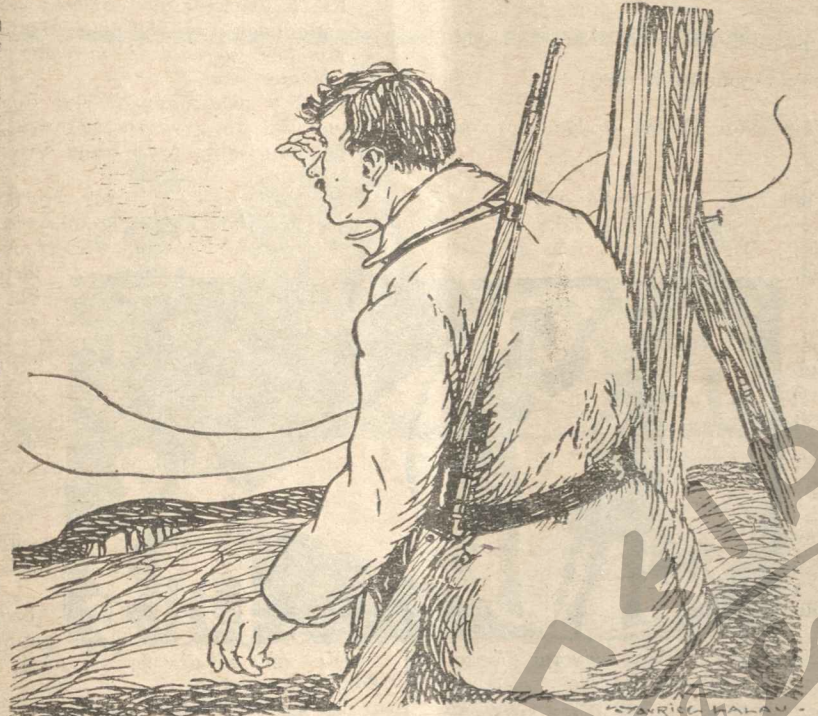
— Μα τί είχες γίνει τόσον καιρός τόν ρωτήσε.
Ό πληγωμένος έσφιξε τά χέρια του στο ματωμένο του στήθος
και τά μάτια του άρχισαν να δύνουν...

— Τό 1916, άπάντισε με κόπο, με κρηύσαν χαμένο. Αλλά δεν εί-
χα σκοποθεί: Είχα μονάχα λιποτακτήσει! Από τότε ήθα εδώ, όπου
έμενα όλη την ημέρα κοιμωμένος και τη νύχτα δούλευα στο χωράφι μου.
Μόνο ή γυναίκα μου ήξερε τό ιστορία μου...

— Πού να τό έρωσ όλ' αυτά, διάβολε, πού να τά έρω!... Άκού-
ξε άπελπισμένα ό Φρανσέν... Τι σου κατέφερε για χάρης τό φάντα-
σμα;... Προντέ!... Προντέ!... Πειθαίσεις με τά σωστά σου;...
Κουράγιο, φίλε μου!

Αλλά ό Προντέ δεν άπαντούσε πειά!...
Τά μάτια του σφάλλαν κι' ένας ματωμένος άφρός προέβηκε στά
χείλη του. Ό Φρανσέν έσφιξε μία φορά και φοβισμένη ματιά γύρω
του κι' έπειτα χάζηκε μέσα στους θάμνους, άφύπνιστος τό πλάμα τού
Προντέ κάτω απ' τούς τρεις σταυρούς. Τό σταυροδρόμιο ξαναβλήθηκε
με τόσα στην κοίτη του ήσυχία. Τό φάντασμα είχε... περπάτη!

Και μονάχα τό φεγγάρι άμείνιζε στον ούρανό φωτεινό κι' όλόκληρο.

Ένα βράδυ ό Φρανσέν άποφάσισε να ξεδιאלήν τό μυστήριο του
σταυροδρομίου...

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΡΕΥΝΑ ΜΑΣ

(ΜΠΟΡΕΙ ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ Ή ΜΙΑ ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΝΑ ΔΙΑΣΧΙΣΗ ΑΡΓΑ ΤΗ ΝΥΧΤΑ ΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ, ΧΩΡΙΣ ΕΝΟΧΛΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΚΙΝΔΥΝΟΥΣ...)

B'

Είμαι μόνη μου τάχα, ή έχω και συνοδό και προηγούμενα άλλως; Μά όχι, όχι, μόνη μου είμαι, ολομόνη. Τό αντιλαμβάνεται αυτό ο νεαρός και σιγουρεύεται. Πάφνει θάρρος. Κι' ετοιμάζεται να με βοηθήσει με τό σχετικό υποχρεωτικό κουνεντόλι.

Ένα άποστομο βλέμμα πού τού ρίχνω όμως, τόν άποστομόνει. Μένει με τή φράσι στο στόμα... Τήν ξανακαταστίνει μαζί με τό σά- λιο τού και σασπιάνει.

Προχωρούμε έτσι ως είκοσι—είκοσιπέντε βήματα. Και ξαφνικά, ό νεαρούλης παίρνει τή μεγάλη απόφασι :

— Γιατί πηγαίνετε μόνη σας, δεσποινίς ;

—

— Σας ένοχλώ ; Δεν σας ένοχλώ. Δεν είν' έτσι ;

—

— Δεν θά θέλατε λοιπόν να σας συνοδέψω λιγάκι ;

—

— Μά γιατί δεν μου μιλάτε ; Δεν είμαι δά και κανένας τυχαίος.

— Πώς είπατε ;

—

— Μά πέστε μου, έπί τέλους, μιιά λέξι. Μιιά μονάχα λέξι.

—

— Δεν θέλετε να σας συνοδέψω ; Μη φοβόσαστε, σας παρακα- λώ, είμαι φοιτητής της 'Ιατρικής, παρακαλώ !... Πώς είπατε ;

—

— Θα κοιμασθήτε έτσι πού τρέ- χετε. Και μάλιστα τέτοια ώρα μό- νη σας. Δεν μπορώ να σας φρονώ χρήσιμος σε τίποτε ; Πώς είπατε ;

—

— Ήσαστε ξένη μήπως ; Θέ- λετε να σας δείξω τό δρόμο ; Ζη- τάτε κανένα σπίτι ;... Πώς ;...

— Η επίμονη βοήθειά μου τόν έρεθίζει, μά και τόν άπογοιτεί. Στέκει για μιιά στιγμή, κάνει τό βήμα τού πού άργά και με παρα- κολουθεί έξ' άποστάσεως.

Διακριτικά πλέον και χωρίς ένοχλήσεις. Αυτό γίνεται όσπου φτάνω στο τέγμα της όδου Αίολου, έπί της όδου Σταδίου.

Στή γωνία της όδου Σταδίου, έχει άκριβώς πού στρίβει για τή Χλωίτα, λίγο πιο κάτω άπ' τό κατάστημα Κουτσογιάννη και Χρή- στου, στέκω για μιιά στιγμή στο πεζοδρόμιο και τινάζω τό πόδι μου πού μ' έχει πονέσει άπ' τήν πεζοπορία.

Τό μέρος είχε κεντρωκότατο και καταφύτιστο, Διαβάτες περνούν.

Πλάι μου στέκει ένας πόλιςμιν.

Δυό—τρία βήματα μακριά μου, ένας άξιωματικός μιλάει μ' έναν κύριο.

Γυρίζουν, με βλέπουν και συνεχίζουν τήν κουβέντα τους.

Η εμφάνισί μου δεν τούς κάνει καμιά έντύπωση και είνε φρι- ακό αυτό. Μπορεί να περιμένω να φρονάξω ταξι, μπορεί να περι- μένω τόν βαλλιερό μου, μπορεί να στάθωρα ν' αγοράσω κάτι στο κιάκι πούνα άριστερά μου.

Είχε δηλαδή μιιά στιγμή πού δεν χωράει καμιά παρεξήγησης, καμιά πονηριά, καμιά προστηζιά, τίποτε τό ύποπτο.

Τά έξηγώ δ'ι' αυτά, για να καταλάβη καλύτερα ό άναγνώστης πόσο χυδαίο, βάρβαρο και άνανδρο ήταν εκείνο πού μου συνέβη.

Ένώ ήμουν άπασχολημένη με τό γοβάκι μου, έννοιωσα άυτόμα- ένα δυνατό τράνταγμα και μιιά ξοστή πνοή ζούσε στο πρόσωπο...

Ένα χέρι πέφανε βίσινα κάτω άπ' τό δικό μου και πριν κατα- λάβω καλά—καλά τί μου συμβαίνει, έλλομένη και σαστισμένη κα- θώς ήμουν, βρόδωρα άγκαζέ μ' έναν άγνωστο κύριο.

Ο άχρεϊός αυτός, κομψή ντυμένος κι' όχι περισσότερο τών 30— 35 ετών, άφού μ' έπιασε άπότομα από τό χέρι, μου είπε θρασύτατα και άναδέστατα γαλλιστί :

— Σας πονεί τό πόδι σας, δεσποινίς ;

Τό άναφέρω και παραπάνω και τό επαναλαμβάνω κι' έδώ : Ε- ούστισα. Ήμουν κυριολεκτικώς έμβρόντητη. Τόσο σαστισμένη και κατάπληκτη, όστε κίτταξα βουβή τόν άχρεϊό αυτόν και προσπα- σά να θυμηθώ πούς είνε.

Ήταν τέτοια ή οικειότης τού, όστε νόμισα, μέσα στη ζάλη μου, πώς πρόκειται για κάποιον γνωστό μου.

Τό ίδιο είχε συμβεί και με τή... γενναία φρονιά μου. Είχε σταθεί στο άντικρινό πεζοδρόμιο και παρακολούθων τή σπη- λειόρυτα, νομίζοντας πως πρόκειται ασφαλώς για κάποιον γνω- στο μου και περιμένοντας να τελειώσει ή συνομιλία μας.

Κι' ό μυστικός άστυνομικός πού προηγείτο, είχε σταθεί κι' α- τός παρόμοια, με τήν ίδια άκριβώς έντύπωση.

Μά δεν άγνοησα να συνέλθω. Να συνέλθω και να πλημψώ από δίκαιο θυμό.

Γιατί ό κύριος πού με είχε άρπάξει έτσι βάνισα καταμυσή και δρόμου άπ' τό χέρι και ρωτούσε θρασύτατα για τήν... ήγαν πού τοδιού μου, κάθε άλλο παρά γνωστός μου ήταν. Πρώτη φορά τόν έβλεπα.

Ήταν ένας θρασύτατος Φρατζέζος, ένας δίδην Ιππότης, πού ή- χρονονταν πίσω άπ' τή φιλοξενία και τήν καλοσύνη τών ένστολι- σίω άπ' τήν ιδιότητα τού ξένου, τού Εύρωπαίου, για να φρεθί- κατά τρόπο άπάγκο σε μιιά δεσπο- δα, στο κεντρωκότερο μέρος της προ- τεϊούσης.

Είχα μείνει άναυδη.

Ο πόλιςμιν πλάι μου, κίτταζε τή συμβαίνοντα με περιέργεια άναρ- ρου θεατού, ενώ ήθελε ν' άρπάξει άμέσως άπ' τό γαϊάκ τόν άδύνατο Γαλάτη Ιππότη.

Κατά τά λίγα αυτά δευτερόλεπτα της σαστισμάρας μου, ό κακοσύν- θραμμένος Γάλλος άποθροονήθηκε. Και συνέχισε άναδέστατα :

— Άν σας πονεί τό πόδι σας, δεσποινίς, δέχομαι εισηγήσεις να σας συνοδέψω.

Και σάν να μ'ήν έφτανε αυτό, με τράβηξε πρὸς τό μέρος τού βί- α, συνεχίζοντας :

— Έλάτε λοιπόν γρήγορα... Τί κάθεστε και με κίττατε τήν; Τινάζτεκα άπότομα, τράβηξα τό χέρι μου και τού είπα, γαλλι- στί έπίσης, καταθιμωμένη :

— Πηγαίνετε άμέσως άπ' έδώ !

Έκτός τού πόλιςμιν, ό όποιος εξακολουθούσε να γάσσει, άναρ- ρήσαν τώρα τί συμβαίνει κι' ό άξιωματικός πού μιλούσε κοντά μου ύπος άνέφερα παραπάνω, μ' έναν κύριο.

Τούς έκαμε κι' αὐτὼν άισχυή έντύπωση ή συμπεριφορά τού Γα- λλου. Κι' ό άξιωματικός —τό γράφο αυτό πρὸς τμήν τού— πρὸ- σάσε για μιιά στιγμή τόν πόλιςμιν και τού έκανε κάποιον στίγμα.

Τί τού είνε ;

Τού σύστησε ασφαλώς να έπέμβη και να μ' αλλαξή άπ' τήν έπ- χλησι τού ξένου. Μά ό πόλιςμιν δεν συγχωρήκατο. Τό γιατί — τί- κός — άκριβώς να τούς κάνη ό Θεός — να όργιάζη στον τάπο μας άπολύτως ;

— Ω, δεσποινίς, μου είπε, είσαστε πολύ κακιά. Δεν σας ένο- χεί.

— Πηγαίνετε ! τού ξανάπα απότομα.

Μά πού να φύγω.

— Πηγαίνετε, κύριε.

— Είσαστε πολύ χαριτωμένη, δεσποινίς, και δεν μου κάνει κα- νά σας άφήσω.

— Μά πηγαίνετε, έπί τέλους ! Αφήστε με ήσυχη.

— Αδύνατον, δεσποινίς.

— Vous êtes insolent ! (Είσθε άναδής !).

— Jen suis ! (Είμαι !).

Αυτή τή στιγμή πιά τά λόγια ήσαν περιττά. Κι' ένα μονάχα χροια- σαν στον Ιπποτικότατο Γαλάτη. Ένας μπάτσος !...

Μάλιστα. Ένας μπάτσος δυνατός και ήχηρός πού ν' άντηρήσει ως τή κορυφή τού Ύψηττου.

Κι' όμως, ενώ είχα δύο τό δικαίωμα, ενώ είχα καθήκον να τό κά- νω αυτό, δεν τό έκανα. Έδίστασα. Σκέφθηκα τό επεισόδιο, τή φρασ- ρία. Σκέφθηκα προσάντων ότι αὐτὲς τίς στιγμές δεν ήμουν παρά ή ήμ ο σ ι ο γ ρ ά φ ο ς. Έβανα μιιά έρευνα για λογαριασμό τού άποστομού. Κι' έφρεσε να τό ύποστώ όλα χριστιανικώς.

Γρήγα όστόσο και είπα στον ένοχλητικό ξένο, ό όποιος εξακολου- θούσε να στέκε κολημένος πλάι μου και να με γλινκασαλονιτάζει.

— Κύριε, σας παρακαλώ για τελευταία φορά να φύγετε άμέσως.

Ο κ' Γάλλος κατάλαβε ότι ματαιοπονούσε. Μά δεν πήρε και τήν έπείρα να φύγη, Γρήγα και κίτταξε πλάι τού κι' έπειτα μου είπε με τή χαρακτηριστική του άναίδεια :

— Να φύγουν οι άλλοι κύριοι πρώτα κι' έπειτα θα φύγω εγώ.

Τά έγασα. Ποιός έννοούσε ; Τόν πόλιςμιν ; Τόν άξιωματικό πού μιλούσε πλάι μου με τόν πόλιτη ; Μά τί σχέσι είχα εγώ μ' όλους αὐ- τούς ; Πώς θα μπορούσα να τούς έπιάσω να σηκωθούν και να φύ- γουν ;

Ο άνθρωποι αὐτοί ήσαν έντελώς ξένοι για μένα. Ούτε με είχαν άκριβώς καθόλου. Φέβησαν σάν σερμυά και τίμιοι 'Ελληνες.

Δεν άγνοησα όμως να καταλάβω πως ή άξιόσις αὐτῶ τού Γάλλου ήταν άπλώς μιιά κοινοτήτωνή πρόφασι για να μείνι κοντά μου.

Κά τότε πιά γρήγα και τόν κίτταξα μ' ένα τέτοιο βλέμμα, πού άπλάως τόν φοβόσε.

Είχα φτάσει στο νῦν και άεί. Θα τόν έμπάτσιζα...

Επύγως φρόντισε να μου δείξη εγχαίριος τίς πλάτες τού. Έφυγε' έκλεισμένος, μουμουρίζοντας :

— Τι κρίμα !... Τι κρίμα !...

Και πρόσθεσε παραπονογιμένα :

— Καλά, πολύ καλά...

Ένα βάρος σηκώθηκε άπ' τό πρὸς μου. Έπί τέλους, λυτρώ- θηκα άπ' τόν θρασύτατο αυτόν κύ- ριο. Κι' έφρεξα άμέσως να συναν- τήσω τούς συντρόφους μου.

Όσοι γράφο και παραπάνω, ήσαν έπιδέξιοι κι' αὐτοί ότι έπρό- στω να κάποιον γνωστό μου.

Κι' όταν τούς έξήγησα τί συνέ- βη, έξηγήθησαν, και δίκαια ενσάκ.

Ρώτησα τότε τόν φίλο άστυνό- μο πού ήγε τήν καλοσύνη και μ' ά- ποδείχθη στη νυχτερινή μας πε- ριπέτια, γιατί δεν έπενέθη, όπως ήμ καθήκον, ό πόλιςμιν και δεν έπάρτασε από τήν ένοχλησι τού άχαρκτηρίστου ξένου.

Ο άστυνόμος κοίμησε τό κεφάλι τού.

— Παρ' φροδής, δεσποινίς, μου έξήγησε.

— Φοδής; τί ; Τόν Γάλλο ;

— Τή... Γαλλία.

— Τή Γαλλία !...

— Άκριβώς. Τή Γαλλία ή τόν έν 'Αθήνας Γάλλο πρεσβευτή ή ή καλοκαίριό έπεισόδιο. Έχουν δοθεί διαταγές σχετικώς, να μ'ήν έ- νωχίσουν οι ξένοι.

— Κι' όταν άκούω ένοχλούν ;

—

— Μά αυτό είνε έξωφρενικό, είνε σκανδαλώδες. Είμαστε έλεύθε- ρος και ή Φελλάδα ; Ένας ξένος, τόν όποιο φιλοξενούμε, έχει ύπο- κρίσει να σέβεται τόν τόπο.

— Έτσι είνε, κι' όμως... Πρὸ ήμερῶν πάλι μερικοί Γάλλοι έπε- λήσαν εναντίον μινής μαθητρίας μέσα στον 'Εθνικό Κήπο. Της έπ- ελθσαν άναδέστατα.

— Κι' ή άστυνομία ;

— Η άστυνομία έπενέθη μόνον... για να συμβουλίξη τή μικρή έκδο να πάη σπίτι της και να δόση τόπο στην όργη...

— Ήμουν κατάκληκτη. Έχει λοιπόν τό δικαίωμα ό πρὸτος τυχών άναρρής — κυρίως να τούς κάνη ό Θεός — να όργιάζη στον τάπο μας άπολύτως ;

— Άν όμως διατάζει να έπέμβη ή άστυνομία στις περιστάσεις αὐ- τές, δεν σημαίνει πως δεν έχουν δικαίωμα, καθήκον, άποχρῶσι και οι κάτοικοι τῶν πόλεων ;

— Σωστό συνεπὸς στούς 'Αθηναίους και στις έκδο και μ'ήν συγχωρῶν ποτέ τέτοιου είδους προστηζιές.

— Κυρίως, κύριοι, δεσποινίδες, μπασιζέτε άδιδακτως καταφύσαστε ξένο σας ένοχλήσει στο δρόμο. Είνε ζήτημα φι- λανθρωπίας, άπερφηφείας, άνθρωπιάς.

ΕΤΟ ΠΡΟΧΕΣΕΣ : Συνέχεια περιπετειῶν, άπορῶτων και έκλεισμένων.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ένα περίεργο έπάγγελμα. Τί δουλειά κάνει ό μίστερ 'Αλ Μπόσμπτεργκ. Τά τεράστια κέρδη τού. Πώς έγινε... έφευ- ρέτης άστειών. Στο κοσμηματοπωλείο. Η πελατεία τού. Η άγορασμένες έξυπνάδες τών καλλιτεχνῶν τού Χόλλυγουντ. Τι λένε οι ξένοι συγγραφείς για τήν Α. Μ. τή Μόδα, κτλ.

Στο Παρίσι έφτασε πρὸς δλίγων ήμερῶν ό 'Αμερικανός μίστερ 'Αλ Μπόσμπτεργκ, ό όποιος έξασκεί ένα από τά περιεργότερα έ- παγγέλματα τού κόσμου. Είνε άπλοστοτα, έφευρέτης άστειών, Σας φαίνεται περίεργο ; Και όμως δεν λένε καμιά ύπερβολή.

Ο μίστερ Μπόσμπτεργκ μάλιστα δεν είνε ό μόνος στον κόσμο πού έξασκεί τό έπάγγελμα αὐτό. Στην 'Αγγλία, στη Γερμανία και στη Γαλλία, πρὸ πάντων όμως στην 'Αμερική, οι έφευρεματίας άστειών είνε άπειροί.

Ο μίστερ Μπόσμπτεργκ όμως είνε ό μεγαλύτερος άπ' όλους τούς συναδέλφους τού, είνε ό βασιλεύς τών έφευρετών άστειών. Κάθως στο παράδειο αὐτό έπάγγελμα τού, κερδίζει, ούτε λίγα, ούτε πολλά, δυό χιλιάδες δολάρια — τρακόσιες χιλιάδες δραχμές — τήν έβδομάδα, δηλαδή περισσότερα άπ' όσα κερδίζει ό πού δημοφιλής άσχηρ τού κινηματογράφου.

Τώρα θα ρωτήσετε βέβαια τί δουλειά κάνει άκριβώς ό άνθρο- πος αὐτός. Να σας τό πῶμε : Έπινοεί διάφορα έξυπνα και πρωτό- τυπα άστειά και έπεισόδια, διάφορα σπιντρώμα λογοπαίγνια, διά- φορα άπόρροπα και διάφορα τριζα, τά όποια πουλάει σε πρωταγω- νιστές τού κινηματογράφου ή τού θεάτρου. Κι' εκείνοι τά χρησι- μοποιούν καταλλήλως στην όδὴν ή στην σκηή.

Μεταξύ τών τακτικῶν πελατῶν τού μίστερ 'Αλ Μπόσμπτεργκ, είνε και ό περίφημος Χάρολν Λούν, ή Μαρία Ντρέουλερ και ό βασιλεύς τών 'Αμερικανῶν κομποσυνιστῶν 'Εντυ Κάστορ.

Τά πού έξυπνα άστειά τού, ό Μπόσμπτεργκ δεν τά πουλάει. Τά... νοικιάζει σε διάφορους καλλιτέχνες και εισπράτες ά- νόλογα ποσοστά. Έτσι κερδίζει πολύ περισσότερα χρήματα.

Έξίσου περίεργος είνε και ό τρόπος, με τόν όποιο έγινε ό Μπό- σμπτεργκ έπάγγελματίας έφευρε- τής άστειών.

Υπάρχει πρὸς εἶνός ως άπλός υπάλληλος ό ένα άπ' τά μεγαλει- τερα κοσμηματοπωλεία τού Χόλλυ- γουντ, τού κοσμηματοπωλείου τού Χόλλυ- γουντ, ό Μπόσμπτεργκ, άκριβώς ήταν έξυπνος, γλινκωμένος και πνευματώδης. Μιιά μέρα ό Μπόσμπτεργκ είπε σ' έναν φίλο του ένα άφαιότατο κομμάτι τού. Η ήρωικός κατασκευαστής και πρὸς αὐ- τήν χαρούμενος :

— Άκούσε, Μπόσμπτεργκ, να μπορέσεις να μου βοηθῇ μετὰ ή κόρη τέτοια κομμάτι κείνα, θα σου δώσω έκαστό δολάριο.

Έπειτα από μιιά ώρα, ό Μπόσμπτεργκ πήγε στο σπίτι τού ή- ποίου και τού είπε μιιά άκρίβηνη ντουζίνα άστειών ζώτων. Καταγα- ρόμενος ό ήρωικός, πού έδωσε άμέσως τά έκαστό δολάριο και τόν εύχαρίστησε θερμότατα.

Από τήν ήμερά αὐτή ό Μπόσμπτεργκ άλλαξε έπάγγελμα. Άρρησε τό κοσμηματοπωλείο κι' έγινε έμπόρος άστειών. Κι' όλοι οι καλλιτέ- χναι τού Χόλλυγουντ, όταν ήθελαν κανένα έξυπνο κομμάτι ζώπο για τό ρόλο τούς, έπρεχαν σ' αὐτόν και τόν κατέπληθωναν.

Έτσι ό Μπόσμπτεργκ άπόκτησε μεγάλη περιουσία.

Πρέπει τέλος να σημειώξω σχετικώς, ότι οι περισσότεροι άπ' τούς 'Αμερικανούς και τούς Εύρωπαίους άκόμα κομψούς τού κινηματογράφου και τού θεάτρου χροστούν τίς έπιτυχίες τούς στούς έφευρετές ά- στειών, τόν πού Μπόσμπτεργκ και τούς συναδέλφους τού.

Ένα πρὸςινδ περιόδιο ζήτησε πού καιρού από τούς Γάλλους συγγραφείς και καλλιτέχνες να πῶν τή γνώμη τούς για τή γυναι- κεία μόδα. Ίδου λοιπόν τί άπάντησαν σχετικώς δια διάφορων συγγρα- φεί, ή Μαρσέλ Τιβέρο κι' ή Ζυλ Λεμπίνα και μιιά μεγάλη ήθοσος ή Κακιαίλα Σορέλ, πού έδωσαν τό βασιλικό της κομφοτήτος :

— «Τό μεγάλο έλάττωμα της μόδας, είπε ό Μαρσέλ Τιβέρο, είνε ότι άλλα- ζει πολύ γρήγορα. Άν έπιτρεπόταν μιιά άριωμένη φόρμα και προστηρο- δόταν κάθε τόσο στην έξέλιξη τών άναγκών και τού κόσμου, κα, θα μπορούσε να στήσι σιγά-σιγά σε μιιά βασιλική τελειοποίησι και να έκδηλώση τή γούστο και τήν αισθητική μινς έποχής.

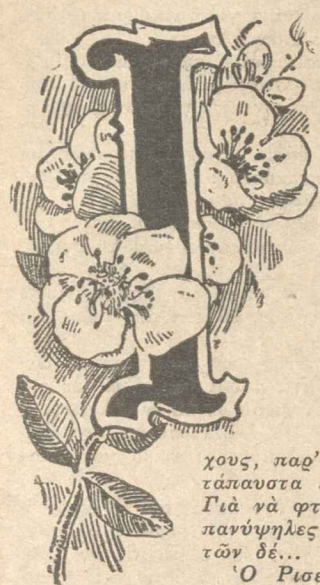
— Η σημερινή μόδα τών γυναικῶν, είπε ό Ζυλ Λεμπίνα, είνε άσυμβέβαστη πρὸς τά φυσικά τούς καθήκοντα.

— Η μόδα, είπε τέλος ή Κακιαίλα Σορέλ, είνε ένας μόνος ά- νανέωσος. Έκπροσώπει και παρῶτα τό ένδοτικό της ημετέρας, πού είνε τόσο δυνατό μέσα στον άνθροπο. Ειδικώς ή γυναικεία, κατ' εἶ- ρος, μπορεί ν' αλλαξή διαρκώς και ν' άναστή τήν έσωτερική της εμφάνισι. Έτσι άφείκει κατὰ γούστο άκόμα παρουσιάζει στα μάτια τών άνδρῶν κατὰ τί καινούργια και πρωτότυπα.

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΓΟΗΤΟΣ ΝΤΕ ΡΙΣΙΛΙΕ

ΚΣΤ'.
ΔΟΥ τί γράφει ο Βολταίρος για το άπορθητο φρούριο του Πόρ-Μαόν, της νήσου Μινόρκας και για την άλωσή του από το Ρισελιέ, ο οποίος βρισκόταν επί κεφαλής των Γάλλων πολιορκητών:

«Τό φρούριο αυτό ήταν ένας μονοκόμματος βράχος που τον περιστοιχίζαν από παντού τάφροι, σκαμμένες μέσα στην πέτρα, βάθους είκοσι και τριάντα ποδιών. Στην κορυφή του βράχου αυτού βρισκότουσαν οι Άγγλοι και, απρόσπαρα από τα δικά μας δόρυγία, έκαναν θραύσι στις γραμμές μας με τα κανόνια τους.

Μά, όταν ο Ρισελιέ διέταξε γενική επίθεση, τίποτε δεν μπόρεσε ν' αντισταθή στην όρμη των στρατιωτών μας, οι οποίοι κατέβηκαν μέσ' οτάς τάφρους και σκαρφάλωσαν στους βράχους, παρ' όλες τις φωτιές που ξερονούσαν από τα κανόνια τους. Τά άγγλικά κανόνια. Για νά φτάσουν τους Άγγλους έστησαν σκάλες πανύψηλες ή ανέβηκαν οι μόνι στους ώμους των δε...

Ο Ρισελιέ βρισκόταν πάντα ανάμεσα τους και πολέμουσε κι' αυτός έντεθιμένος σαν τον τελευταίο στρατιώτη, έντιθέμενος σε όλους τους κινδύνους. Τό ύψηλό παράδειγμά του συνετέλεσε περισσότερο από κάθε τι ώστε να καταλάβουν, μέσα σε λίγη ώρα, οι στρατιώτες μας όλα τά έξωτερικά όργανα του φρουρίου...

Τή νύχτα σταμάτησε ή επίθεση, αλλά την άλλη μέρα, ο αρχηγός των Άγγλων πολιορκουμένων στρατηγός Μπλάκσεν, βλέποντας πως οι Γάλλοι ήταν πια κύριοι της καταστάσεως, παραδόθηκε με όλη τη φρουρά του στο Ρισελιέ.

Μετά τό θρίαμβό του αυτό, ο Γάλλος στρατάρχης έστειλε στις Βερσαλλίες τό γιού του Φρονσάν για ν' αναγγείλη τη νίκη. Τότε ο βασιλεύς Λουδοβίκος 15ος του άπένευσε τό Σταυρό του Άγίου Λουδοβίκου και έξέδωσε τό διάταγμα με τό οποίο του επέτρεπε να διατηρήση ίσοβίως τον τίτλο του ως πρώτου ευγενούς της Αδής.

Η Πομπαδόρ όμως, μη θέλοντας να γινεί άμέσως θριαμβευτής ο Ρισελιέ στο Παρίσι, φρόντισε να έκδοθί μία διαταγή, δια της οποίας ο ήρωας μας διέτάσεται να έπιθεωρήσει τις φρουρές της Προβηγκίας. Έτσι, ο στρατάρχης επέστρεψε στην πρωτεύουσα όταν ή νίκη του είχε πια ξεθυμάνει και ξεχαστεί.

Όταν παρουσιάστηκε στην Αδλή, ο βασιλεύς Λουδοβίκος 15ος τον δέχτηκε με κάποια ψυχρότητα. Άντι δε να τον συγχαρή για τό θρίαμβό του, τον ρώτησε ξερά-ξερά: —Πώς βοήκατε τά σκυά της Μινόρκας, κύριε στρατάρχα; Λένε πως είνε πολύ ώρα...

Τότε ο Ρισελιέ, με δυσκολία συγκρατώντας τη λύσσα του που του παραγνώριζαν την άξία μιας μεγάλης νίκης, ή οποία είχε συντελέσει ώστε να χάσουν οι Άγγλοι την κυριαρχία τους στη Μεσόγειο, απάντησε με ύφος αδιάφορο στο βασιλέα, που ήταν έξαιρετικά λιχούδης, ότι είχε γυμίσει μερικά καλάθια σκυά, επίτηδες γι' αυτόν, μά σάπουν τόσον καιρό που είχε μείνει στην Προβηγκία.

—Κοίμα! είπε λογοπαίζοντας ο Λουδοβίκος 15ος, αν ήξερα πως είχατε μαζί σας και τους... καρούς της νίκης σας, δεν θα σας διέτασσα να έπιθεωρήσετε τις φρουρές...

Κατά τον Ιανουάριο του 1757, ένα βράδυ καθώς ο βασιλεύς έτοιμαζόταν ν' ανέβη στο άμάκι του για να έπιστρέψη στο άνακτορο του Τριανόν, έξαφνα κάποιος άγνωστος, παραμερίζοντας τους γρουφούς, ώρμησε έναντιόν του, τον χτύπησε κι' έξαφανίστηκε.

—Ποίγηψ, είπε τότε ο Λουδοβίκος 15ος στο γιού του που βρισκόταν δίπλα του, μου κατάφεραν μία δυνατή γροθιά.

Μά, όταν έφερε τό χέρι του στο πλευρό του, τό τράβηξε καταματωμένο.

Τό τραύμα του βασιλέως ήταν πράγματι πολύ σοβαρό, σχεδόν θανάσιμο. Κάποιος Νταμιέν, ένας ήμισυπαράφρων θρησκομανής, είχε άποπειράσει να τον δολοφονήσει.

Γύρω άπ' τό κρεβάτι του βασιλέως, έπανεληφθησαν τότε ή ίδιες σκηνές που είχαν διαδραματιστεί και κατά τη διάρκεια της άσθενείας του στο Μέντ. Οι πρίγκιπες είχαν συγκεντρωθεί γύρω του και, έποφελούμενοι της ευκαιρίας, έκαναν ότι μπορούσαν για να τον πείσουν να διάξή την Πομπαδόρ. Ο Λουδοβίκος, ο οποίος έτρεμε με την έ-

λουν τίποτε.

Τότε κι' ο Ρισελιέ έγκατέλειψε και την έκστρατεια του και τό στρατεύμαά του και έαναγύρισε στο Παρίσι.

Μά μόλις έφτασε αυτός, τά Γαλλικά στρατεύματα έπαθαν άλλες πολλές καταστροφές, των οποίων την εύθυνη οι έχθροι του παρασάθησαν ν' αποδώσουν σ' αυτόν.

Έτσι, γυρίζοντας στο Παρίσι, συνάντησε μεγάλη ψυχρότητα τόσο άπ' την Αδλή, όσο κι' άπ' τό λαό. Οι σατιρικοί στίχοι έναντιόν του έδιναν κι' έπαιρναν τώρα, περισσότερο δηριτικοί και σαρκαστικοί από άλλότε.

Τότε ο Ρισελιέ, θέλοντας να ξεχαστή κάπως τό πράγμα, έφυγε για τό Μπροντά, του οποίου ήταν κυβερνήτης.

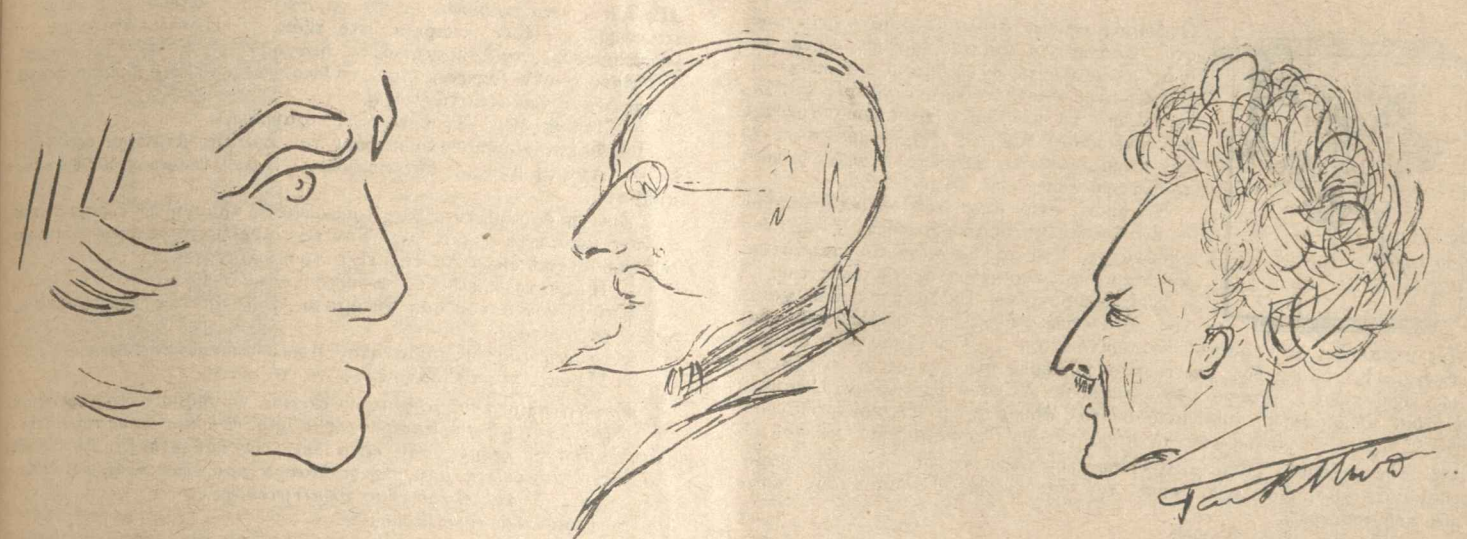
Μά θέλοντας να δώσει κάτι τό θριαμβευτικό στην άποχώρησή του, έκανε την είσοδό του στο Μπροντά σαν να γύριζε νικητής.

Όλα τά καρδιά του άμμιονού είχαν σηματοδοτήσει κι' είχαν γανιανοβολισμούς προς τιμήν του. Μία θριαμβευτική άφιξη έστην στην κεντρική όδδ της πόλεως και όλα τά σπία της είχαν διακοσμηθεί με γιρλάντες από λουλούδια. Λαμπαροστάκια άλάωνθοι τον συνόδευαν και τό άμάκι του έλαμπε δια άπ' τά χρυσά.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΟΙ ΕΞΕΧΟΝΤΕΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΑΥΤΟΣΚΙΤΣΑΡΙΖΟΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΑΛΛΗΛΟΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΟΥΜΕΝΟΙ

Η γνωστή δια τάς λαογραφικάς μελέτας της συγγραφέως κ. Χατζημιχάλη, αυτοσκιτσαρίσμα. Ο πρωθυπουργός κ. Βενιζέλος, σκίσις του πολιτευτού Κερκυρας και τέως ύπουργού κ. Κ. Ζαβιτσιάνου. Ο πολιτευτής και διακεκριμένος δημοσιογράφος κ. Γεώργιος Πάπ, αυτοσκιτσαρίσμα.

Ο δήμαρχος Αθηνών κ. Σπύρος Μερκούρης, αυτοσκιτσαρίσμα. Ο αλησμόνητος έπιθεωρησεογράφος Αιμίλιος Δραγάσης, αυτοσκιτσαρίσμα. Ο τέως δήμαρχος Αθηνών κ. Σπ. Πάτσας, είνε τό πλευρόν σχεδόν του κ. Μερκούρη κι' έτοιμος, θαρρείς, να τον κρατά νοβολήση, αυτοσκιτσαρίσμα.

Ο διακεκριμένος ιστοριοδίφης κι' εκλεκτός συνεργάτης μας κ. Θεόδ. Βιλανίτης, αυτοσκιτσαρίσμα. Ο ποιητής κ. Κώστας Βάρδας — ο ωραιότερος όλων — αυτοσκιτσαρίσμα. Ο θεατρικός συγγραφέας και πρόεδρος του Σωματείου Συγγραφέων κ. Μελί Λιδωρίκης, σκίσις του συναδέλφου του κ. Μπόγγη.

4-8 μ. μ

ΥΠΕΡΟΧΟΝ
ΚΑΘΑΡΤΙΚΟΝ

ΦΙΑΛΙΔΙΟΝ
ΠΟΛΛΩΝ
ΔΟΣΕΩΝ

ΚΥΤΙΟΝ
ΙΣΧΥΡΑΣ
ΔΟΣΕΩΣ

ΦΑΚΕΛΛΟΣ
ΔΥΟ
ΔΟΣΕΩΝ

TA ΓNHΣΙΑ ΠPOΪONTA

**ΜΑΓΝΗΣΙΑ
Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ**

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΑΓ. ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΘΕΟΔΩΡΟΣ Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ
ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ 6. ΑΘΗΝΑΙ